

אי צדקות המיישי

הרב מרדכי יפת יהודה שורעבי

י"ד בטבת תשפ"ו | שבת קודש | גלוץ 182

פרשת וידוי

מן העל"ג חכם בעדו שמואל'י שליט"א

המלאך הגאֵל אֶתִי
מִכָּל־רָע
יְבָרֵךְ אֶת־הַנְּעָרִים

משולחן המלך
עמוד 3

זוהר על הפרשה
עמוד 8

שרפי קודש
עמוד 10

ההלכה היומית
עמוד 12

שאלות מבית הדין
עמוד 12

מדור הילדים
עמוד 14

דרכי הרשב"י
עמוד 15

זמני השבת הזמנים ע"פ לוח אור החיים

הדלקת נרות	שקיעה	ציצית	ר"ת
16:12	16:52	17:24	17:55
16:29	16:49	17:20	17:52
16:32	16:52	17:24	17:56
16:29	16:49	17:20	17:51

*במנהג ירושלים הדלקת נרות 40 דקות לפני השקיעה

הילולא דצדיקא

יום ראשון - ט"ו טבת

טו. האמורא הונא מארי, בר מר זוטרא ד' תשפ"א | האמורא רב מדרשיא בר פקוד, ד' תשפ"א | רבי שמריה נח מחב"ד | רבי חיים מרדכי רוזנבוים מנדבורנא בני-ברק, תשל"ח | רבי יעקב חי גג' הראשון, דיין ומו"צ בנאבל

יום שני - ט"ז טבת

טז. רבי מרדכי קארסיניטי | רבי סעדיה שיריאן, מחכמי תימן בירושלים, תשל"א | רבי אברהם הלוי שר, מראשי ועד הישיבות, תשנ"ו | רבי יצחק עיזאש מאלג'יר, ה' תפ"ז

יום שלישי - י"ז טבת

יז. רבי משה בן ויניסטי | רבי שלמאן מוצפי, מגדולי המכוונים, תשל"ה | רבי אברהם משה הלל, חכם באשי בבבל | חכם עזרא פרחיה הכהן, מתלמידי רבנו מרדכי שרעבי | רבי פנחס עפשטיין, ראב"ד י-ם, מח"ס מנחת חריבה, תשל"ח | רבי יעקב קראנץ, המגיד מדובנא בעל המשלים

יום רביעי - י"ח טבת

יח. האמורא רב הונא בר מר זוטרא ריש גלותא, ד' תשפ"א | רבי צבי אלימלך שפירא, מח"ס בני יששכר, תר"א | רבי מנדל גפנר, תשמ"ח | רבי משה כלפון הכהן, ראב"ד בגר'בא, תשי"י | רבי שמעון בעדני, ר"כ תורה וחיים, נשיא מועצת חכמי תשפ"ג

יום חמישי - י"ט טבת

יט. רבי רפאל אשר קוב, רבנה של שלוניקי, מח"ס שער אשר | רבי אברהם שמואל בנימין סופר, הכתב סופר, תרל"ב | רבי מנחם מנדל יוסף זקס, חתנו של החפץ חיים, תשל"ד | רבי אריה לייב הכהן, מח"ס קצות החושן, תקע"ג

יום שישי - כ' טבת

כ. רבי יעקב אביחצירא-אביר יעקב, תרס, קבור בדמנהור במצרים | רבי משה בן מימון- הרמב"ם, ד' אלפים תתקס"ח, קבור בטבריה | רבי אליהו אליעזר מיישקובסקי, ר"י כפר חסידים, תשמ"א | רבי רפאל יונה, מח"ס מרפא לשון | רבי אברהם גנוץ הכהן, מח"ס בית אברהם, תרצ"א | רבי משה ב"ר אריה לייב טובולסקי מסקידל, תר"ע

יום שבת - כ"א טבת

כא. רבי אריה יהודה חיימון, רב העדה הבוכרית, תשל"ג | רבי מצליח מאזוז, מח"ס איש מצליח, ור"י כסא רחמים, תשל"א | רבי ישראל דב בער ב"ר יוסף - המגיד מוילעדיניק | רבי יוסף רביע, ראש ישיבת מנחת יהודה | רבי יצחק ב"ר אבא אביחצירא זיע"א, קבור בחיפה

מופדות המייש"ר

פדיון נפש

ע"פ הקבלה עם מטבעות מכסף טהור הנערך מדי יום י"ז מ"ר גדול המקובלים

שלוחה 3 א מואטסאפ

לעריכת אזכרות

בארחות צדקיים של אברכי ורבני הישיבה כדל סערת ורבני תורה וקדושים כולל תיעוד שישיח איתם

שלוחה 7 א מואטסאפ

הידור מצווה

הסביבת לספרי תורה, תפילין ומצוות בפרקוד של מ"ר שד"ט"א וכן כל ספרי מ"ר

שלוחה 5

תיקון נפטרים

ע"י מניין אברכים באופן פרטי ליקורך ללא שבות טספים

שלוחה 7

קביעת פגישה למו"ר

אך ורק דרך הטלפון הצביע מתבקש בכל לשון של בקשה לא להגיע ללא קביעת תור-מראש

כולל לאברכים מצויים החזקת אברך ללמוד התורה הקדושה להצלחתן

בית הכנסת זמני תפילות ושיורי תורה שאל את הכות או היכנס לאחר הישיבה

מכון להצאת ספרים יתרון להקדיש לע"ז

תהלים לילדים בלימוד התהלים לילדים שלוחה 4

חלוקת ספרי חזון הזמני ללא עלות שלוחה 4

לקבלת ההלכה חומות 2-2 דק' של הלכות יש לשלוח בקשה בזמנא

בית הוראה שאלות אקטואליות בהלכה שלוחה 2

ישיבה גדולה לבחורים תפירת התורה שלוחה 30

הכל בטלפון אחד:

03-55-20004

www.ravbenayahu.co.il | אורט ישראל 4-בת-ים

טל'פון וואצאפ 054-4776356 | קו שמיעת שיעורים 073-3718129

עמוד צחם שראש יוסף
054-655-4554

משולחן המלך

פנינים מסרים ומעשיות השווים לכל נפש הנערכים משולחן המלך מתוך שיעור הדף היומי שנמסר ע"י מרן שליט"א

עורך: הרב מרדכי ג'נרדי הי"ד

'הראש שלו חזק בעניינים'

ראינו בפרשה הקודמת כיצד יוסף שולח את ה'עגלות' ליעקב אבינו, ובזה הוא מראה ליעקב, שהראש שלו מונח בתורה. **יוסף יודע שהראש של יעקב כולו בתורה**, וברגע שהוא יראה את העגלות, הוא יזכר מה הם למדו לפני שהם נפרדו? הלכות 'עגלה ערופה'. ולכן שלח לו את ה'עגלות'. תראו איזה דברים לימד אותו יעקב.

מתי מביאים עגלה ערופה? אם חס ושלום מצאו הרג ולא יודעים מי היכה אותו, אז בני העיר הקרובה לחלל צריכים להביא עגלה ערופה ולהגיד "ידינו לא שפכו את הדם הזה". אומרים זאת חכמי העיר והדיינים. הרי ברור שידיהם לא שפכו את הדם.

אלא, הם אומרים - 'ליווינו אותו. כשבא אצלנו, נתנו לו לאכול ולשתות, ואחר כך עשינו לו מצוות לוויה וליווינו אותו לדרכו לאיפה שהוא רוצה ללכת.

לכן יוסף הצדיק אומר 'אבא, מספיק. כמה אתה מלווה אותי? תחזור לבית'. אומר לו יעקב: 'זה מצוות לוויה, שזה המצווה להגיד ידינו לא שפכו את הדם הזה'. ובזה יעקב ויוסף נפרדו.

עכשיו רואה יעקב אבינו את העגלות, ומבין שהראש של יוסף חזק בעניינים, ובזה הוא יודע שיוסף הצדיק הראש שלו בדברים טובים **ולכן יעקב אבינו היה שמח כי הבין את הרמו שהראש של יוסף מונח בתורה**. צריך לדעת - ברגע שהראש בתורה, יש גאולה. הגאולה תלויה בלימוד התורה. זה ה'עגלות'.

'העצים שגדלו מדמעות'

כשיעקב אבינו ירד למצרים עם העגלות, הוא הוריד בעגלות האלה 'עצי ארזים'. **קודם כל צריך לדעת שיעקב אבינו לא ירד בעגלות ששלח פרעה, אלא בעגלות שהביא יוסף הצדיק**. כי בעגלות של פרעה היו צורות של עבודה זרה. לקח את זה יהודה ושרף אותם. ואז הביא יוסף עגלות חדשות ובזה הורידו את יעקב למצרים. יעקב אבינו רואה שעגלות אלו הן חשובות, ואמר 'בוזה אני אוריד את הארזים'.

הארזים הללו היו 'עצי שטים' שנטע אותם אברהם אבינו. אברהם אבינו יודע מה שאמר לו הקדוש ברוך 'כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם' - במצרים, והוא ראה כבר אז שכשהם יצאו ממצרים הם יצטרכו את עצי השיטים לכוונת משכן.

האבות היו רואים מה שיקרה במשך הגלות שהיא 'שורש הגאולה'. הגרעין הוא קודם כל נרקב, ואז הוא מתחיל לנבט ואז מתחילה הגאולה. ככה זה הולך. אותו דבר בתחילה 'הארץ הייתה תהוה ובוהו' לפני שהיה 'אור'. כי 'אין האור ניכר אלא מתוך החושך'.

ראינו בהפטרות הקודמת (יחזקאל לו) "ואתה בן אדם קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה ולבני ישראל חכריו ולקח עץ אחד וכתוב עליו ליוסף עץ אפרים וכל בית ישראל חכריו, וקרב אותם אחד אל אחד לך לעץ אחד והיו לאחדים בידך... והיו לי לעם ואני אהיה להם לאלוהים, ועבדי דוד מלך עליהם... וידעו הגוים כי אני ה' מקדש את ישראל כהיות מקדשי בתוכם לעולם", וזה העיקר.

'כמה תעניות יש בחודש בטבת?'

יש לנו שלוש תעניות בחודש 'טבת'. ח' ב'טבת' - תענית צדיקים, כי תורגמה התורה ליוונית על פי גזרת 'תלמי' מלך יוון, ואותו יום היה קשה לישראל כמו יום שעשו בו את העגל, כי לא הייתה התורה יכולה להתרגם כל צורכה והייתה צרה גדולה והיה חושך בעולם שלושה ימים.

תענית שנייה זה בט' ב'טבת' - תענית צדיקים, כי מותו בו עזרה הסופר ונחמיה בן חלקיה, שהם העלו את ישראל מבבל והם לימדו תורה והם פרנסו אותם והם היו הכל בשביל עם ישראל. וכשהם נפטרו, חשכו עיניהם של ישראל, כי הם היו הפרנסים הטובים ביותר של עם ישראל, וגם כן הייתה צרה גדולה. בן כמה היה עזרא הסופר כשנפטר? - בגיל 52.

והדבר השלישי זה צרה שהכבדה יותר מהכל, זה 'עשרה בטבת', שבאותו היום סמך נבוכדנצר מלך בבל על חומת ירושלים ושם עליה מצור במשך שלוש שנים, עד שהובקעה העיר כ"ז בתמוז אחרי שנתיים וחצי.

'הסיבה שהיו מתענים' בטבת גם בשבת'

אומר ה'חתם סופר' - שנתיים וחצי היו דנים בבית דין של מעלה על גורל 'בית המקדש', הללו מימין סבורים שישאר בית המקדש, והללו משמאל סבורים שייחרב, חס ושלום. **בסוף**

'האבות עומדים... שמחים'

עכשיו הגיע הזמן שהוא צריך לעקור אותם ולנטוע אותם ב'עשן'. נגלה אליו הקדוש ברוך הוא ואומר לו: "אנוכי ארד עמך מצרימה, ואנוכי אעלך גם עלה", אל תדאג, אני אעלה את כל הילדים שלך ואתה תראה זאת כמו עניין. וככה היה.

הקדוש ברוך הוא הביא אותו לעתיד כשעם ישראל יצא ממצרים. הביא לא רק אותו, אלא גם את אברהם ויצחק, וכולם עומדים ורואים ושמחים. כשנטע אותם בארץ גושן, אמר גם לבנים שלו - לשכטים: 'אתם כל יום תבכו על זה ותורידו דמעות'.

מפי מרן מו"ר גדול המקובלים
הרב בניהו שמואלי שליט"א

מידי יום שלישי בשעה 18:00 | בישיבת המיישר | רח' אורט ישראל 4 בת ים

השיעור השבועי
דף היומי מוסר והלכות

משולחן המלך

אך... 'מקץ', מתחיל לדאוג על הקץ, על הסוף. הוא רואה שעוד מעט צריך 'למסור ציוד'. ולכן 'ויגש', הוא ניגש לעבודה להביא ציוד לדרך לראות מה קורה איתו, ועושה תיקונים של העוונות כימי השוכבים. ואז 'ויחי', חי חיים אמיתיים, חי נצח בעולם הבא. זה שאומר 'ויחי' יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה - רמז לחיי האדם שהקדוש ברוך הוא מוריד את הנשמה לעולם הזה, וע"י תורה ומצוות זוכה בזה לחיי העולם הבא.

שבעים שנות אדם בין יצר הרע לעבודת ה'

לכן אומר 'ויחי יעקב' - יעקב, זה משל לנשמה. ויעקב, החיים שלו היו רק בתורה. ואיפה היה? ב'ארץ מצרים'. 'ארץ מצרים' זה לשון 'מצר'. **האדם בעולם הזה זה כמון מצר.** 'שבע' - עשרה שנה זה שבע פעמים עשר שנה. זה מה שאדם חי. וככה האדם צריך ללכת כל ימי חייו. אם אדם הולך ממש כך והוא יודע שהוא עובד את השם והוא יודע שהחיים הם כך, וחבל על הזמן, אז הוא יעבוד באמת טוב.

כמו שראינו עכשיו בסוף פרשת 'ויגש' שאמר להם יוסף, 'אמן לכם את הזרע', אך הקרקע זה של פרעה, לא שלכם. 'וזרעתם את האדמה', וכשה יגדל - 'ונתתם חמישית לפרעה', ואתה תיקח בשביל הבית בשביל כל מה שאתה צריך 'ארבע ידות'.

יש בזה רמז לשנות את האדם גם כן - אם נחלק 70 לחמש, יצא חמש פעמים יד=14. ארבע ידות עד גיל 14 תן את זה לפרעה. ומי זה פרעה? זה 'יצר הרע'. אבל השאר שזה 'ארבע ידות' לכם. **כי מי מקדם את האדם כשהוא בא לעולם? - יצר הרע.** אך אחר כך, השאר יהיה לכם לאכלכם' למה שאתה צריך לעולם הזה ולעולם הבא ולכל העניינים.

'בן תורה מרוויח את כל העולמות'

הרי יעקב ועשו חילקו את העולמות. יעקב לקח את העולם הבא ועשו לקח את העולם הזה. אז איך כתוב

ברכות שמים מעל'

הגלילין מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי שי בן רות הי"ו
ודעייתו הצדקנית
יסמין בת פאני תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושבע שמחות אמן

ה'קליפה' ניצחה, ונחרב בית מקדשנו כ'תשעה באב'. רואים מכאן, שתחילת המשפט ותחילת הפורענות היה כ'עשרה בטבת'.

אומר ה'חתם סופר' - 'דע לך שמאז, בכל שנה ושנה ביום 'עשרה בטבת' דנים בבית דין של מעלה, האם השנה ייבנה בית המקדש או לא'. ולכן יום עשרה בטבת, אפילו אם יחול בשבת, צמים בו. אבל למעשה עשרה בטבת אף פעם לא יחול בשבת. אך אם היה חל, היו צמים. כי כל 'עשרה בטבת' יושבים בבית דין של מעלה עד היום, ודנים אם השנה גם יהיה חורבן בית מקדש או לא.

'המטרה היא - להרבות חיילים...'

לכן צריך להתאמן חזק בכל כוחנו בכל לילה לעשות 'תיקון חצות' ולבכות על הגלות ולהתפלל לקדוש ברוך הוא 'לאקמא שכינתא מעפרא', שלא תשתבח התורה מעם ישראל חס ושלום.

צריך להתפלל על עם ישראל שיִדעו שמה שמושיע אותנו ומה שעוזר לעם ישראל זה 'התורה'. **אם רוצים לצאת מן הצרות, צריך להרבות 'חיילים בתורה', ולא חיילים אחרים.** אלא רק 'חיילים של תורה' ושל יראת שמיים. מי שלומד תורה הוא העיקר, ואין 'כוח' ועוצם ידי, כמו שאנחנו רואים, שהישועה לא תלויה בשום דבר פה למטה אלא הכל תלוי רק ב'רוחניות' והכל תלוי ב'מי שאמר והיה העולם'. הוא קובע. לא פה למטה קובעים.

'שמות הפרשיות כרמז למהלך חיי האדם'

השבע זה הפרשה האחרונה של ספר 'בראשית'. כל חומש בראשית בכלל יש בו רמז לחיי האדם, ואפשר ללמוד מסדר הפרשיות של החומש מוסר לחיים - 'בראשית, נח' - ראשית, האדם נולד ובא

'קנה כלים תחילה, להתמודדות בחוץ'

בזמנם היו אומרים לו, ללכת לעבוד כמה שעות ביום ולהביא פרנסה. כי לא היו בישיבות מקבלים משכורת. **אז היו קונים שורשים חזקים ויכולים לצאת החוצה לעבוד.** אך היום, אוי ואבוי יש כל כך הרבה ניסיונות בחוץ - איפון וכל מיני בעיות גדולות אח"כ 'וישלח', גידל את הילדים ומחנך אותם ושולח אותם מכיתו. ועכשיו הוא אומר לעצמו 'וישב', ישב עכשיו במנוחה.

למסירת שמות לתיקון הנפטר
הנערך בכל ערב ראש חודש

שלוחה 7 03.5520004

משולחן המלך

"יחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה" לפי ההסכם עם עשו, ליעקב אין חלק בעולם הזה?

אלא. "אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמיים וארץ לא שמת". אם לא בריתי ש'לומדים תורה', אין עולם. לכן יעקב אבינו אומר: "מה אתה שווה שיש לך העולם הזה? הרי כלי תורה - אין 'עולם', והעולם לא מתקיים ככלל. **לכן, אתה שלא קיבלת את התורה, אין לך מה לעשות ואין לך עולם.** אבל אם אתה רוצה שנקבל את התורה, צריך לנו לאכול ולשתות וצריך לנו תנאים. אין נלמד תורה? כן אדם צריך לחיות, צריך פרנסה, צריך ילדים, בית נכון שעולם הבא זה העיקר, אבל צריך 'טיפה' כדי שאדם יתקיים. הרי איך הוא יתקיים בעולם? לכן אומרים דרך רמז - **'גשן'** זה ראשי תיבות 'צמרא שולחן ערוך נ"ך', זה מה שעם ישראל צריך. ואז יש להם זכות בעולם הבא וגם בעולם הזה.

'עיקר השעבוד של הדור הזה...'

רש"י כבר אמר שפרשה זו 'סתומה'. יש בספר תורה תמיד 'רווח' כשמתחיל פרשה חדשה, מתחילים בשורה חדשה או רווח תשע אותיות. אך פה 'יגש' 'יחי' מחוברות. וזה נקרא פרשה 'סתומה'.

רש"י אומר - כיוון שנפטר יעקב, נסתמו עיניהם של ישראל מחמת השעבוד. **אבל השאלה היא על איזה שיעבוד מדובר? הלא כשיעקב עדיין לא מת הם לא היו מושעבדים.** רק כשהתקיים 'ימינו יוסף וכל אחיו וכל הדור ההוא', רק אז 'זיקום מלך חדש על מצרים אשר לא ידע את יוסף'. אם כן, איזה שיעבוד היה להם?? - אלא היה 'שיעבוד רוחני'. מצרים ידעו שאי אפשר להתגבר על עם ישראל אם הם דבקים ברוחניות ובתורה. לכן, הם התחילו להכניס להם רוח של השקלה ורוח של תאוות ויצר הרע, וככה הם הצליחו על עם ישראל. זה השיעבוד - 'שיעבוד של יצר הרע'.

ולכן עיקר הגלות עכשיו, זה 'המכשירים', זה ה'איפון' והמכשירים הטמאים, וללכת לכילויים, זה הצרה הכי גדולה, כי זה שעבוד רוחני. הם יודעים איך לקחת את הנפש של האדם ולהוליך אותה לסטרא אחרא.

ברכות שמים מעל

הגיליון מוקדש להצלחת ידידנו
אהוב ליבנו תומך תורה וחסד
בכל ליבו ונפשו
רבי דוד בן אסתר הי"ו
ודעייתו הצדקנית
נטלי חיה בת רשל תחי'
וילדיהם הנעמים
השם ישמרם ויחיהם בבריאות
ושובע שמחות אמן

אשריי שזכיתי. ואי אפשר להגיד שזה בגלל ששתית 'כוס של עקרים', כי הנה הילדים שלך פה. ולכן, בוודאי שאתה צדיק וזכית. ולכן 'קחם נא אליי ואברכם'. ומה מברך אותם? - 'המלאך הטאל אותי מכל רע, יברך את הנערים, ויקרא בהם שמי משם אבותי אברהם ויצחק, וידעו לרוב בקרב הארץ'. 'המלאך הטאל אותי מכל רע' - **יעקב אבינו, כתוב עליו שלא ראה קרי מימיו ולא פגם באות ברית קודש,** כמו שהוא אומר על ראובן 'כבודי אתה, כוחי וראשית אני'. כשהיה יעקב ישן, המלאכים היו מקנאים ממנו ואומרים 'איך אפשר שילוד אישה, כזה קדוש?' והיו רוצים לחמם אותו לעבירה. אך 'והנה ה' ניצב עליו', והיה מנופף לו כמניפה.

'שלושה תפקידים יש לאדם...'

אומר יעקב - 'אותו מלאך שגאל אותי, זה הקדוש ברוך הוא. הוא יברך את הנערים האלה, שיהיו צדיקים'. הקדוש ברוך הוא, איך הציל אותי ואיך בירך אותי? כי השתדלתי בכל כוחי. כך גם יברך את הנערים האלה, הכנים שלך, ויקרא בהם שמי ושם אבותי'.

אומר הכן איש חי - יש שלושה תפקידים לאדם: דבר ראשון - 'תורה', דבר שני - 'מצוות'. ודבר שלישי זה - לעשות כל דבר בשמחה, אם זה לא בשמחה, אז הדברים הם לא הם לא 'זוים'. וזה גרמו בשמות של האבות - **'אברהם'** עולה רמ"ח, וזה רמ"ח מצוות עשה שכל אדם צריך לקיים. **'יצחק'** זה 'שמחה' - 'כל השומע יצחק לי', צריך לעשות כל מצווה בחשק, בשמחה, בהתלהבות ובאהבה. **יעקב,** ישראל זה התורה. כי 'ישראל' זה אותיות 'ראש לי'. התורה נקראת 'ראשית' - 'השם קנני ראשית דרכו'. **'לי'** מ'ישראל', רומז לתורה שניתנה ב-40 יום.

זה מה שכריך יעקב 'שמי ושם אבותי', השמות של האבות הקדושים ייקרא בהם, כדי שילמדו תורה, ויקיימו מצוות, והכל בשמחה.

'ראיית יעקב למרחוק'

רואים בפרשה, שיעקב אבינו היה חולה והוא קורא ליוסף. אמרו ליוסף 'אביך מבקש שתבוא, רוצה לברך אותך', יוסף בא ומביא את הילדים.

כשבא יוסף, כתוב 'ויתחזק ישראל וישב על המיטה', כי יוסף לקח מעט מחוליו, אחד מ-60, ובכך נתן לו כוח, ואז יעקב אבינו ישב ודיבר איתו. 'וירא ישראל את בני יוסף, ויאמר מי אלה?' יעקב מתפלא ואומר: 'תשמע, הרי אלה לא ראויים כל כך לברכה', הוא רואה למרחוק והוא רואה שיצא מהם ילדים לא טובים - ירבעם בן נבט, יהוא בן נמשי. אמר לו יוסף: 'אבא, אתה רואה נכון. אבל גם בניי הם' - 'בניי' - ר"ת יהושע בן נון.

ראה יעקב שיש מהם צאצא כזה שיש בו תורה, והסכים לברך. 'בני הם אשר נתן לי אלוהים בזה' - אומר רבי חיים בן עטר ז"ל, שיוסף הצדיק היה בעצמו כמו האבות, והיה צריך לבוא ממנו 12 שבטים גם כן - 'בזה' - זה יוצא בנימטריא 12, בניי אלה הם שני בנים (בניי - מיעוט רבים זה שניים) שנתן לי מה-12 שהיה צריך להיות לי, וההם הלכו בעשרת הטיפין.

הקדושה של יעקב המשיכה אצל ליוסף

אמר לו יעקב אבינו: 'ראות פניך לא פיללתי, והנה הראה אותי אלוהים גם את זרעך' - אני חשבתי שהלכתי למצרים, מי יודע מה נהיה איתך. אך עכשיו אני רואה עליך אור של קדושה, פנים מאירות.

מוסדות המיש"ר תככ"ץ
פרנס יום

היום יום רבני ג' טאב התשס"ד
הלימוד והתפילות בישיבה יהיו לע"נ

רשמיא
עושר
נכס

אבר
נעים
מכונה

ה"ה **יקיור פלוני**

הוקדש ע"י ה"ה **פלוני אלמוני** יהיו ויהי שוכה לשפעת ביטה
הצליחה פרנסה טובה וכשפע. נחת ושמחה בריאות איתנה,
אריכות ימים ושנים בטוב ובנעימים וכל מילי דמיטוב אמן

להקדשות:
03-552-0004

באפשרותך להיות משותפיו של מו"ר הרב בניהו שליט"א, בתרומת 500 ש"ח פעמי, ואברכי המוסדות ילמדו להצלחתכם, שלט זה מודבק בפתחים של כל בתי המדרש של המוסדות הקדושים

משולחן המלך

צדיק באמונתו חייה

דיוורים קדושים בענייני "אמונה"
מאת הרב יוסף עבדלחק שליט"א
מאברכי המוסדות

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה"

ידוע שפרשה זו סתומה ולא פתוחה כמו שאר הפרשות, וכתב רש"י: "למה פרשה זו סתומה? לפי שכיון שנפטר יעקב אבינו נסתמו עיניהם וליבם של ישראל מצרת השיעבוד שהתחילו לשעבדם".

לכאורה אם כוונתו זה התחיל צרות גדולות לעם ישראל למה התורה פותחת את הפרשה במילה ויחי שהוא מלשון חיות? התשובה עולה מאליה כאן מתחיל החיות האמיתית של יהודי בעל ביטחון שבמקום הזה שהוא יודע איך להפוך את ליבו ללב שמח ומלא תקווה מחמת הביטחון שלו בהשם יתברך זה החיים והחיות האמיתית, וזה מה שהתורה כתבה ללמדנו כפרשה זו ללמד את האדם שתפקידו פה בעולם הזה הוא להתמודד בניסיונות ולא להישכר אלא להיות יחי' להיות מלא בשמחה וחיות, וזה היתה מעלתו של יעקב שעם כל מה שעבר נשאר איתן וחי את השם יתברך,

מעלתו המיוחדת של יעקב אבינו, שהפכה אותו להיות בחיר האבות – היא לא התורה שלמד בשבע – עשרה השנים האחרונות לחייו, בשלה ובנחת, מה שזכה אותו בתואר הגדול הזה – שאין לנו שמץ של הכנה כמשמעות – היא דוקא התורה שלמד בכל השנים כן היה בצער, מוקף בצרות! עיקר גדולתו של יעקב, הראויה לסקור ולתאר, באה לידי ביטוי דוקא באותן עשרים השנים שהיה בבית לבן ואף על פי כן נשאר אותו יעקב אבינו, שומר תורה ומצוות, משום כך התורה מסקרת דוקא את השנים הקשות של יעקב אבינו ולא את השנים היפות והטובות שלו. כל כך הרבה פרשות התורה הקדישה לכל הסיפור של יעקב בבית לבן אם עשו דינה יוסף וכו' אולם את השבע עשרה שנה אחרונות של חייו שהיה כריכול בארץ גושן וישב לעמול בתורה לא מוזכר בתורה באריכות, התשובה היא מפני שעיקר תפקיד היהודי בעולם הזה היא ניסיונות ולהתמודד איתם נכון כשמחה גדולה וכל מצב שעובר עליו רואים עליו חיות, והיה ג"כ מעלתו של יוסף כמו שהתורה כותבת "כן פדת יוסף בנות צדעה על שור" שכנות מצרים היו עומדות על החומות של מצרים ומכישות ביופיו הפלאי של יוסף, וכי התורה מאריכה ביופי חייו של יוסף ומקדישה לזה פסוק וודאי שלא, אלא כוונת התורה להראות לנו שעם כל מה שהוא עבר והיה בכלל תקופה כה ארוכה אולם היופי של יוסף לא נפגם והכח לה היה מחמת שמחתו שהיתה שלימה כל אותם זמנים קשים שהוא עבר,

שנזכה לעבוד את השם מתוך חיות בכל המצבים אמן ואמן. שבת שלום ומבורך,

עם כל הכבוד לבכור-תורה קודמת

אבל למה אמר קודם כל 'שמי'? צריך להגיד קודם כל 'אבותי' ואח"כ 'שמי'. קודם כל צריך 'אבותי'. אלא אומר יעקב 'לא. קודם שמי'. כי יעקב זה מרמז על 'איש חם יושב אוהלים', שיושב ללמוד תורה. אומר ה'חתם סופר' – קודם כל שהילד יהיה תלמיד חכם. זה דבר ראשון. הרי יש כאלה שמביאים את הילדים ואומרים לרב 'תברך אותו שיהיה לו פרנסה טובה'. אבל, **אדוני צריך קודם כל לברך אותו על תורה.** המברך את הבן שלו בתורה, זה מראה את אהבתו לתורה, שהעיקר אצלו זה התורה. אבל אם חס ושלום זה משהו אחר, אז הוא מראה את האהבה לדבר הזה. אנחנו אומרים 'אתה חונן לאדם דעת' כתפילה, ורק אח"כ 'השיבנו אבינו לתורתך', ואחר כך 'סלח לנו', ואחר כך 'פאנו', 'ברך עלינו' והבקשות. רואים מכאן שקודם כל זה ה'רוחניות'. **וכשאדם עובר את השם, אז הכל ממילא יבוא לו.** ואדם שהוא בדרך התורה, התורה קודמת אצלו לכל.

אברהם היה 'איש החסד', יצחק היה בחינת 'עבודה-תפילה'. אבל יעקב זה 'התורה'. לכן הוא אומר להם: **'קודם כל אפרים ואחר כך מנשה. כי אפרים כל הזמן לומד איתי.** מנשה, נכון שהוא צדיק, עושה מצוות, מנהל את כל הבית, מנהל את כל העניינים, והוא בכור, והוא יעבוד בבית המקדש. אבל לא. התורה זה דבר א' א', וקודם כל זה התורה. ולכן צריכים לדאוג על זה קודם'.

'סימני טהרה בבנים'

אמר להם יעקב אבינו גם "ויקדו לרוב בקרב הארץ" – כמו דגים שלא ישלוט בהם עין הרע. כדגים שבים שהם מכוסים במים ולא רואים אותם, ככה הבנים צריכים להיות מכוסים שלא תשלוט בהם עין רעה.

יש פירוש אחר – למה בנים כדגים שבים? למה לא אמר – בנים כמו יונים, או כמו תרנגול? למה בנים כ'דגים'? אלא, עוף, אפילו שהוא נולד בסימני טהרה והוא טהור, לא תמיד אתה בטוח שאתה יכול להשתמש בו בטהרה, כי יכול להיות נבלה וטריפה. אבל דגים, אם נולדו בסימני טהרה, הם כל הזמן בטהרה, כי 'אסיפתן זוהי שחיטתן', ואין להם עניין שחיטה ונבלות וטריפות. לכן אומר 'בנים כדגים', כי כיוון שהם נולדים בסימני טהרה, כל ימיהם הם בטהרה ואין להם טרפות ונבלות. **כשההורים הם שומרים על הטהרה ועל הקדושה, אז הבנים נולדים בסימני טהרה, ואז אין מה לדאוג.** רק שישבו ללמוד תורה. וכל ימיהם בכשרות.

'לקחתי את הבכורה שלש פעמים'

הלוואי כולם כמו אפרים ומנשה – וכשיעקב אבינו 'שיכל את ידיו', אמר לו 'אבא, זה הבכור. שים ימינך על ראשו'. אמר לו: "ידעתי בני, ידעתי. גם הוא יהיה לעם וגם הוא יגדל, ואולם אחיו הקטן יגדל ממנו". **הוא כל הזמן לומד תורה.**

יוסף חשב שיעקב אבינו לא שם לב. אומר ה'זוהר' שאומר לו יעקב – אדוני, ביד שלי 'שליש העולם' אני מניח, ואתה רוצה להגיד לי מה לעשות ולהזיז לי את היד? מה פירוש 'שליש העולם' – יעקב אבינו נאבק עם המלאך עם ס"מ שרו של עשו בכל הכוח, והוא מחזיק שלישי העולם אצלו חס"מ, ויעקב רחה אותו.

יש בזה סוד גדול – אומר לו 'אתה יודע שאני לקחתי את הבכורה. והבכורה זה לא דבר גשמי, אלא דבר רוחני'. העיקר זה מי שנוגד בתורה ויראת שמיים. עשו לא שייך לו הבכורה. הוא בכור רק בשביל כסף, אבל לא לרוחניות.

גם אותו דבר אמר יעקב ליוסף, **ראיתי אותך יוסף, ולקחתי את הבכורה מראובן** אפילו שראובן אין כמותו, ונתתי לך – 'כי בן זקונים הוא לו', ואומר 'התרעם' מה זה בן זקונים? בר חכים הוא ליה. פעם השלישית – **לקחתי את הבכורה ממנשה ונתתי לאפרים.** יוסף חשב שיעקב לא שם לב. אך אומר לו 'לא. אני שם לב על הכל. אך דבר ראשון זה התורה ואפרים עוסק בתורה. "אם לא בריתי יומם ולילה" – שזה התורה, אין עולם!! ואפרים מעמיד את העולם'.

ואומר לו – כל העולם שמברך את הילדים שלו יגידו להם: 'שימך אלוהים כאפרים וכמנשה', כי אפילו שיעקב לקח ממנשה והעביר לאפרים, לא היה ביניהם

רוצים לקבל את העלון באופן קבוע?

<< להפצת העלון
בבית הכנסת שלכם:
צרו קשר בטל: 077-5122948
והקליטו את הודעתכם למערכת:
שם מלא, מס' טלפון לחזרה,
שם בית הכנסת, כתובת ועיר

<< להצטרפות במייל:
שלחו מייל לכתובת
office@mrbs.co.il
עם הכותרת 'הצטרפות לקבלת
העלון למייל'

יחד נרבה תורה ונפיץ אור!

כל תפילותיהם שלום

לימוד מיוחד התנהגות ורחמים בדרכי
התפילות "במיוחד טובות" והנהגות דרך
אין מאת הרב משה אהרן זוארץ
שליט"א
מאמרי המוסדות

מי הוא החולה שכריא כמו שור?

מעשה שהיה ככה חולה: בקהילה אחת פריצה שריפה טוראח
שכילת בית רבים, משפחות שלמות מצא עצמם חסרי בית
- כפשוטו, רב הקהילה נחלץ לעזרתם והחל לנדר בדרכי עיריות
וקהילות שונות להתייחס עובר אורחם היהודים, ואכן מאמציו
נשאו פירות וכל פעם שהתקבץ סכס מכובד - היה שולח אליהם
כספים לקדם את בניית ושיקום הבתים.

יום אחד פגשו עניי הרב בחנות כתשנים מספרות ונוצצות, נכנס
הרב ופנה לבעלי החנות והחל לשפר לו על מעשה הש"ס
שכילתה בביתם רבים ושהוא איסוף עבור אלו שנשרפו בבתם מסון,
בעלי החנות צחקו: "ידי, אתה ודאי לא מקומי".

"מה זאת אומרת, מהיכן אתה יודע?"

"דבני העיר והקהילות יודעים שאני לא נותן צדקה כלל ולכן לא
מסרירים עצמם לטובא אלי".

"טוב, אם כן דרשה לי לקיים מצוה אחת כאן?" - "איזה?"

"אני מקיים עכשיו מצוות 'ביקור חולים', כאן בחנות".

"ידי, אולי אניני רואה, אבל רק אני ואתה כאן, ואני בריא כמו שור,
איפה החולה שאתה מבקור?"

"אתה החולה, ואם תשאל הדין, חסכת ושמוע - שלמה המלך
אמר: 'יש רעה חולה, ראות חתה השמש, עשר שמור לבעול
לעתי' (קהלת, ה', יב), אם כן אתה חתה כמבין במבין רב ודוא
אינו נותן מעט צדקה עתיד הוא לית על כך את הדין - עשר
זה הוא לרעה ומצבו לפי הגדרת החכם באדם 'דעה חולה', אם כן
עתה מקיים אני מצוות 'ביקור חולים'".

"ידי, אם אתה באמת נפצי לקיים מצוות ביקור חולים אני תושב
שישנם חולים אמיתיים שמצבם כרע השוכנים על ערש דרוי,
והם יישמחו שדרכי יביקום, הם נמצאים בבית החולים השוקק לא
הרחק ממאן, אל לי רבי לקיים מצוה זו בדרך הדרוש וההלצה כאן
אצלי, לא חסר חולים אמיתיים".

"יש לי סיבה מספיק טובה למה ערף לי לבקר אותך יותר ממה
שענתי ל לבקר אותך, אבל אני לא גלה לך סוד זה אלא אם כן
הבטיח לי לחזור ממנועך וליתן ממנועך לצדקה לעניי קהילתי
שנשרפו בבתם".

"טוב רבי, נ, סקרתה אודי, את משדו לצדקה עבור עניי עירי, אבל
נא גלה לי מה ראה רבי מיוחד אצלי כמצוות 'ביקור חולים' ויתר
מ'ביקור חולים אמיתי'?"

חכם הרב דבריו בתשובתו הניצחת: "הלא ידעת פישת השבוע
הינה פישת ויד, כפרשה מסופר שעקב אביו היה חולה אנשי
והנה הגיע בנו יוסף לבקור ואז מצינת תורה: 'ויתחון ישראל
וישב על המיטה' (מ"ח, כ') ומדוע התחון נפש של יעקב? חז"ל
אמרו (נדרים, מ' ע"א) כי המבקור את החולה - נוטל (לוקח) אחד
מששים מחיילי, מביא אחד שבתעי יוסף לבקר את אביו יד
מעט מחיילי יעקב ועבר ליוסף וזו היא הסיבה שחוק נפש של יעקב
והתחון ליטש על המיטה ודבר זה רמז במילה 'זמטת' המבטרת
בפסוק הנאמר שדנה בגמטריה 59 לרמז שירד אחד מששים
מחיליו ונשאר לו 59 מתוך 60 מחיילי, ולכן התחון וישב על
המיטה, ועתה לשאלתך:

אם הייתי חולה לבית חולים הייתי מקיים אמנם את מצוות 'ביקור
חולים' אבל גם נוטל הייתי מעט מחיילי, אצלי אני גם מקיים
'ביקור חולים' והחולי שלי שיש לי מסון רב שאניק מעניין
לדת ממנו לצרכים, אני מעדיף לבקר אותך ולקבל מעט מחייליך
מאשר לקבל מעט מחיילי של החולים במחלקות השונות בבית
החולים".

והדברים משמחי לב, אבל יש בהם מסר השכל גדול:

רעה חולה היא לשמור את המצוות שקיבל האדם מבורא -
לעצמו בלבד, המצוות היום הכיחשדות שכל אחד קיבל מבורא
ואותם הדברים שקיבל מה' שיכול להטיב אותם לזולתו, יש אדם
שקיבל את מצוות העושה, ישנם אנשים רעבים כפשוטו
ויש לו את המצוות לעזור להם, יש אדם שקיבל חכמה ויכול לעזור
ולהחכים אחרים וזו חכמתו של לעשות זאת, יש אדם שקיבל
כוח אדוני ויש לו חכמתו לארח שישירי תורה ולסכת את הרבים.
והזו חכמת האדם בעולם עם הכלים שקיבל מה' והבין לעמוד
אותו (בדרך תורה) ולהטיב לזולתו וכבר אמר ר' **חיים מוהלאן**
זצ"ל בהקדמת ספרו המפורסם **"נפש חיים"** "האדם לא נוצר
לעצמו אלא לדועל לזולתו".

על כן שלא יגיע האדם למר "דעה חולה" עליו להתחון מה עליו
ומיכילתו להעניק לזולת ולשכל, וששורו הנשמי והרוחני יהיה
ל כללי לעבודת בוראו, וידר רצון שנוכח לעשות רצון ה' באמת
ובתמים, אמן.

1. מעשה זה מקורו בספר "מעשה שושן" ודבא בספר "מעין השפע" ועבר
עריכה ושינויים.

משולחן המלך

ה'לומד תורה נכנס לתוך הארון עצמו'

התלמיד חכם הוא בחינת 'תורה' - אנחנו אומרים
ש'התורה יקרה היא מפנינים', יותר מכך גדול שנכנס
ל'פני ולפנים', מה הכוונה 'יקרה היא מפנינים'? האם
אין דברים אחרים להשוות אותה אליהם?

אמרו רבותינו 'יקרה היא מפנינים' - יקרה היא מכון
גדול שנכנס לפני ולפנים. מאיפה דרשו דווקא את
זה שהתורה 'יקרה היא מפנינים'? ואולי נפרש זאת
כפשוטו?

ובכן, אי אפשר להסביר כפשוט הפסוק, כי מה הקשר
בין תורה לפנינים? ה'תורה' היא **דבר רוחני ואילו
ה'פנינים' דבר גשמי**. ואיך אתה יכול להגיד 'יקרה
היא מפנינים' שזה דבר גשמי? ולכן אמרו רבותינו
'יקרה היא מפנינים' - יותר גדול מכון גדול שנכנס
לפני ולפנים. כלומר, אם אתה רואה אדם שלומד
תורה, הוא יותר גדול מהכון הגדול שנכנס לפני
ולפנים. מה הפירוש? - כון גדול, הוא נכנס פעם אחת
בשנה 'בין הבדים' ושם הוא מקטיר את הקטורת, אבל
הוא לא נכנס בתוך 'ארון הברית'. אך התלמיד חכם
שלומד תורה, הוא נכנס בתוך הארון! ולכן 'יקרה
היא מפנינים' - יותר מכון גדול שנכנס לפני ולפנים,
כי הוא נכנס יותר עמוק מכון גדול, והוא ממש בתוך
התורה.

**רשב"י אומר שמי שאוחז ב'זוהר' ובתורה, 'אוחז
בקדוש ברוך הוא'!** התלמיד החכם הוא נכנס בפנים
והוא בעצמו בחינת ספר תורה. עבודת הקורבנות
היא נעשית כחצר בית המקדש. המנורה והקטורת -
באולם. אבל 'לפני ולפנים' בקדוש הקדושים יש את
'ארון הברית' ששם יש את ה'לוחות' שזוה העיקר.
'הקורבנות' זה 'כחול'. אבל מה יש בפנים? - 'התורה'
שהיא הכי בפנים. והתלמיד חכם שלומד תורה, הוא
שמה בפנים, פלא פלאות.

קנאה ושנאה. שמח מנשה ומנשק אותו את אפרים
ואומר לו: 'אמת, מגיע לך אחי. איך אתה לומד ואיך
אתה עושה', ומנשק אותו. **אומר יעקב 'ככה אני
רוצה את כל האחים כמו אפרים ומנשה'.**

'כוחו של ילד בר מצוה מנשיא ארה"ב'

דבר אחר - אפרים ומנשה הם גדלו במקום הכי קשה
בעולם. ראובן, שמעון, לוי, יששכר, זבולון, כל אלה
גדלו אצל יעקב אבינו, אצל יצחק אבינו. **בטח שיהיו
צדיקים, כי היו ב'חממה' יפה**. אבל אלה - אפרים
ומנשה היו במצרים ב'ערוות הארץ', מקום זימה בר -
מינן. ושם בכל זאת הם שמרו את עצמם ויצאו הכי
טובים בעולם והם כמו אחד השבטים.

עוד דבר - הם גם גדלו בבית של מלך, ואיזה שפע היה
שם, וכל השרים והרוזנים וכל המלכים בעולם באים
לבית הזה. אך אצלם, זה לא מעניין אותם בכלל והכל
זה הכלים. **הם מסתכלים על העיקר - כנגד התורה
'לא ישווה לה כסף ולא זהב ולא אבנים טובות
ומרגליות'**, וכל מי שלא לומד תורה זה 'במה', לא
שווה כלום. תאר לך שיש ילד שעושה 'בר מצווה'
ויש לנו פה 'תשע' ורוצים 'עשירי' למניין, והילד הקטן
בגיל 13, קטן וצנוע משלים ל-10. אבל אם יעבור פה
'טראמפ' עם מיליונים אנשים מאצלו וייכנסו לפה, זה
לא יעזור. זה כמו שכאן לפה 'גמלים' ועיזים...

'סוד האות ד' שביהודה'

הוא אומר לו ליהודה "אתה יודוך אחיך". מה הסוד
של 'היהודה' - יהודה זה שם 'הויה'. באמצע יש ד'.
אומר רבנו האר"י: **'שיש דבר שהוא מברית את כל
הסטרא אחרא ואת כל החיצונים - זה שם 'הויה'.**
אור גדול מקיף. וכשהוא בא והוא מקיף את האדם,
הוא מברית ומציא וול נותן לסטרא אחרא לגשת. ד'
זה - 'דלה ועניה', זה 'השכינה'. ועל זה מורה 'היהודה'.
ד' זה גם 'דוד מלכא משיחא'. ולכן צריך לו אצלו שם
'הויה' שיאיר את הד' הזאת שביהודה, שלא ישלש
בה סטרא אחרא. **כי דוד המלך, בקושי הביאו את
הנשמה הזאת, והיו מתקנאים בה החיצונים שלא
תבוא הנשמה הזאת**. ובסוף היא באה בדרך 'החלון'.
כי לא ידע ישי את ההלכה ואמר לאשתו שאסור לו
לחיות איתה. אך למעשה ההלכה היא 'לא יבוא עמוני
בקהל השם', ולא עמונית.

הלימוד שלך יהיה עוד יותר טוב ועוד יותר טוב....

שיעור הדף היומי
מפי הרה"ג **דן גבאי** שליט"א

**דף היומי במתיקות ובהירות, משניות
יומיות, נ"ך, מוסר, מעשיות והלכות**

בימים: א, ב, ד, ה, בישיבת המישי"ר רח' אודי ישראל 4, בת ים
17:40 תפילת ערבית < 18:00 תחילת השיעור

בוא ותגלה שגם אתה יכול לסיים מסכתות בהנהגה ובהנאה

שותיה קלה וחמה
לרווחת הלומדים

זוהר על הפרשה

מעלתו של יששכר חמור גרם שלומד תורה בחמור למשא, ואין לו גסות הרוח

(ויחי רמ"ב ע"א) **יששכר חמור גרם רובין בין המשפטים. אמר רבי אלעזר, וכי יששכר חמור אקרי ושואל רבי אלעזר וכי יששכר חמור נקרא, וכי יפה הוא הדבר להמשיכו לחמור. אי בגין דאשתדל באורייתא, נקרייה ליה סוס או אריה, או נמר, אמאי חמור** אם מפני שהשתדל ועסק בתורה ככח וסבל על עצמו עול התורה, א"כ נקרא לו סוס שגם יש לו יופי וגם סובל משא יותר מן החמור. או אריה שהוא גיבור שבחיות והוא המלך שבחיות, ויש ג"כ גבור במלחמתה של תורה ומאן מלכי רבנן. או נמר שהוא עז ביותר גם עזות שיש בתורה ובמצות, ומדוע המשיכו דוקא לחמור. **אלא אמרו, בגין דחמור נטיל מטולא, ולא בעיט במאריה כשאד בעידי** אלא אמרו חכמים מדוע המשיכו אותו לחמור, היות והחמור נושא משאות ולא כועט באדונו כשאר הבהמות, **ולא אית ביה גסות הרוח** ואין בו גאווה וגסות הרוח כמו הסוס, **ולא חייש למשכב באתר מתתקן** וכן לא מקפיד לשכב במקום מתוק ונוח, כי אינו מפונק. **אנף הכי יששכר, דאשתדל ליה באורייתא, נטיל מטולא דאורייתא, ולא בעיט ביה בקדשא בריך הוא** אף יששכר כן שמשתדל ועוסק בתורה, נושא עליו משא ועול התורה ולא כועט בקב"ה ח"ו, **ולא אית ביה גסות הרוח, כחמור דלא חייש ליקרא דיליה, אלא ליקרא דמריה** (ס"א דרביה) ואין בו גאווה וגסות רוח והוא כמו החמור שלא חושש לכבדו עצמו אלא לכבודו של אדונו. **רובין בין המשפטים, כדאמרינן ורובין בין התחומים**, כלומר שאינו ישן במקום קבוע אלא העיקר אצלו הוא - ללמוד, כמו שאמרו רבותינו באבות **ועל הארץ תישן, וחי צער תחיה, ובתורה אתה עמל**.

כל העוסק בתורה הוא שמור ומוגן

דבר אחר **יששכר חמור גרם רובין וגו'**. פתח ואמר, בא לפרש את הפסוק (תהלים כז) **לדוד יהונה אורי וישעי ממי אירא יהונה מעוז חיי ממי אפקדו. כמה חביבין אנון מלין דאורייתא כמה חביבים הם דברי התורה, כמה חביבין אנון דמשתדלי באורייתא קמי קודשא בריך הוא** כמה חביבים הם אלו שמשתדלים ועוסקים בתורה לפני הקב"ה. **דכל מאן דאשתדל באורייתא, לא דחיל מפגעי עלמא, נטיר הוא לעילא נטיר הוא לתתא** שכל מי שעוסק בתורה לא פחד מפגעי העולם. שמור הוא למעלה בעולמות העליונים, ומשמר שומרים את נשמתו שהיא חלק אלוה ממעל

מעלתו של יששכר שהיה מתיש כוחו על התורה

בגניי כד, **יששכר, דאשתדל ליה באורייתא, כפית ליה לחמור, ונחית ליה מהחוא גרם המעלות**, ובגלל זה יששכר שמשתדל ועוסק בתורה, מכניע וקושר את קליפת החמור, ומוריד אותה מאותה מעלה העליונה של המעלות **דאיהו סליק לנזקא עלמא, ושוין מדוריה בין המשפטים, בין זחמי דטפסדי דעפרא** שהוא עלה שם לחזק לעולם, ושם את מדורו בין התחומים והאשפות בנקב התחום, דהיינו בין הוזהמות של השרים החיצונים שתחת העפר.

תא חזי, מה כתיב בא וראה מה כתוב. **וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבול ויהי למס עובד. וירא מנוחה כי טוב, דא תורה שכתב זו תורה שכתב שהיא האור של העולם. ואת הארץ כי נעמה, דא תורה שבעל פה זו תורה שבע"פ שנותנת נעימות והכנה לתורה שכתב. ויט שכמו לסבול פ', למסבל עלא דאורייתא, ולדבקא בה יומי וילילי לסבול את עול התורה ולהתדבק בתורה יומם ולילה. ויהי למס עובד, למקוה פלח לקדשא בריך הוא, ולא תדבקא ביה, ולא תשא גרמיה בה להיות עובד להקב"ה ולהתדבק בו ולהניח את כוחו בתורה.**

מי שאינו סובל עול תורה נותנים עליו עול מלכות ועול ד"א

רבי שמעון ורבי יוסי ורבי חייא הוו קא אולי מגלילא עלאה לטבריה היו הולכים מהגליל העליון לטבריה, **אמר רבי שמעון, ניהך ונשתדל באורייתא נלך ונעסק בתורה, דכל מאן דידע לאשתדל באורייתא ולא אשתדל, אתחייב בנפשיה** שכל מי שיודע לעסוק בתורה ולא עוסק, מתחייב בנפשו. **ולא עוד אלא דיחבין ליה עלא דארעא, וישעבודא בישא ולא עוד, אלא שנותנים עליו עול דרך ארץ ושיעבוד רע של המלכות, דכתיב ביששכר כתיב ביששכר, ויט שכמו לסבול, מהו ויט מה פירושו ויט, סטא. כמה דאת אמר, ופרש, סטא כלומר הגיש את שכמו כמו שאנחנו אומרים אצל בני שמואל (שמואל א ח) **ויטו אחרי הכצע** הטו עצמם אחר הכצע אותו דבר. **מאן דסטא ארתיה וגרמיה דלא למסבל עלא דאורייתא, מיד ויהי למס עובד** מי שמטה דרכו ועצמו שלא לסבול עול התורה נותנים עליו עול מלכות ועול ד"א.**

שלא תחטא, ושמור הוא למטה בעוה"ז שלא יזקק נפשו. **ולא עוד, אלא דכפית לכל פגעי דעלמא, ואחית לון לעומקי דתהומא רבא** ולא רק שזוכה ששומרים אותו, אלא שהעוסק בתורה זוכה שמכניע וקושר לכל הפגעים והמזיקים של העולם ולא רק של עצמו, ומוריד אותם לעומק התחום הגדול ועי"ז יש שמירה לעולם.

תא חזי, בשעתא דעאל ליליא, פתחין סתימין בא וראה, בשעה שנכנס הלילה הפתחים של הדיכלות והעולמות העליונים שדרכם בא השפע לעולם, הם סתומים וסגורים מפחד אחיזת החיצונים, **וכלבי וחמרי שריין ושטאן בעלמא, ואתייהיב רשו לחבלא והכלבים והחמורים שהם המזיקים-כוחות הס"א, ששולטים בשתי המשמרות הראשונות של הלילה עד חצות, מותרים ומשועררים הם מקשריהם, ומשושטים בעולם וניתן להם רשות לחבל ולהשחית למי שראוי לעונש, וכל בני עלמא ניימי בערסייהו, ונשמתהון דצדיקאי סלקין לאתענגא לעילא**. וכל בני העולם ישנים במיטתם ונשמותיהן של הצדיקים עולות להתענג למעלה בג"ע וכישיבות הצדיקים **כד אתער רוח צפון, ואתפליג ליליא, אתערותא קדישא אתער בעלמא, ואתמד בכמה דוכתי** וכאשר מתעורר רוח צפון ונחלק הלילה, והוא זמן חצות לילה אז התעוררות של הקדושה מתעוררת בעולם וכבר למדנו זה בכמה מקומות.

מעלתו של העוסק בתורה בחצות לילה

זכאה חולקיה דתהוא בר נש, דאיהו קאים בתהיא שעתא, ואשתדל באורייתא אשרי חלקו של אותו אדם שהוא קם באותה שעה ומשתדל לעוסק בתורה. **כיון דאיהו פתח באורייתא, כל אנון זיגין בישין, אעיל לון בנוקבי דתהומא רבא** כיון שהוא פתח את פיו ולומד בתורה אז כל אותם מיני מזיקים רעים, הוא מכניס אותם בנקבי התחום הגדול, **וכפית ליה לחמור, ונחית ליה בטפסדי דתחות עפרא, דזחמי קסרא ומכניע וקושר את קליפת החמור ששולטת עתה**

זוהר על הפרשה

ושרשו העליון שבמלכות, ו**בְּרִין** ואז יתקיים בנו נבואת זכריה הנביא על מלך המשיח (זכריה ט) **הִנֵּה מֶלֶכְךָ יָבֹא לָךְ, סָתֵם צָדִיק וְנוֹשֵׁעַ הוּא, עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר כְּתוּב "מֶלֶךְ" לִפִּי שֶׁהַכּוֹנֵנָה הִיא בֵּין הַמֶּלֶךְ הַמְּשִׁיחַ בֵּין עַל הַמְּלָכוֹת הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה. אִי לְתַתָּא עֲנִי הוּא, דְּהָא בְּסִטְרָא דְּסִיחָרָא הוּא** אם מדבר על מלך המשיח למטה כאן הוא נקרא עני מפני שהרי משרש הוא בצד הלכנה בחי' המלכות שאין לה מדילה כלום. **אִי לְעִילָא עֲנִי** ואם מדבר על המלכות העליונה שנקראת עני, **אֲסַפְקֻלִּיא דְּלֵא נְהָרָא** לפי שהיא כמין מראה שלא מאירה מעצמה, שנקראת **לְחָם עֲנִי. וְעַם כָּל דָּא רֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל עֵיר** עם כל זה שמלך המשיח נקרא עני, הוא ירכב וישלט על קליפות שהם טמאים מאד, **תּוֹקְפָא דְּעַמִּין** שהם תקפם וחזקם של העמים **עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת, לֹאכְפִּיָּא תַּחְתָּיָה** לכפות ולהכניע את העמים כולם תחתיו, ואז כשיבא מלך המשיח, **וְיִתְתַּקֵּי יִתְחַזַּק כְּבִיכּוֹל קְדִישָׁא בְּרִיד הוּא בְּרוּכְתִּיהָ הַקְּב"ה** שהוא ז"א במקומו, לנקום נקמת עם ישראל מן האומות, והקב"ה יכניע את קליפת ה"עיר" הזאת שלא תדירה לה יותר שליטה ותקומה.

מלך המשיח יתלבש בגבורות להכניע תחתיו את אומות העולם

כֶּכֶס בִּינָן לְבוּשׁוֹ, כְּמָה דָּאֵת אֲמַר פִּי, כמו שאתה אומר בענין נקמת "אדום" שתהיה לעתיד, שאז ישאלו עם ישראל מהקב"ה, (ישעיה סג) **מִי זֶה בָּא מֵאֲדוֹם חֲמוֹץ בְּגָדִים מִכְצָרָה** שבגדיו צבועים בדם מעיר הבצירה שהוא כרך גדול של רומי, **וּכְתִיב פּוֹרָה דְּרַכְתִּי לְכַדִּי וְגו'** שהקב"ה משיב להם כלומר אני לכדי הרגתי את השר של אדום והוצאתי את דמו כמו שדורכים את הענבים בגת להוציא יין. וזה שאמר **כֶּכֶס בִּינָן פִּי דָּא סֵטֶר גְּבוּרָה, דִּינָא קְשִׁיָּא** זה צד וסוד הגבורה והדין הקשה, **לְמַהוּ עַל עַמְמִיָּא** שיהיה על העמים **עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת, וּבְרָם עֲנָבִים סוּתָה, פִּי דָּא אֵילָנָא לְתַתָּא** זהו סוד אילן התחתון שהיא המלכות שהדין נמסר בידה, **שְׁהִיא בִּי דִּינָא דְּאֲקָרִי עֲנָבִים, כִּית הַדִּין שֶׁנִּקְרָא עֲנָבִים** והגבורות שבה הם דם, **וְיִינָא אֲתַמְסַר בְּרָם עֲנָבִים** (ס"א אֲסַתְמוֹ) והדין שחן הגבורות של ז"א נמסרות בדם הגבורות שבמלכות, **בְּגִין לְאַתְלָכְשָׁא בְּתַרְוִיחָהוּ** כדי שמלך המשיח יתלבש בשתיק בשותק בשותק הקשות של ז"א, כדי **לְתַבְרָא תַּחְתָּיָה כָּל שְׂאָר עַמִּין עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת, וּמְלָכִין דְּעִלָּמָא** לשבור ולהכניע תחתיו את כל שאר העמים עכו"ם ומלכים של אומות העולם.

ששולטים בהם ובכוחם העמים, שהם **עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת, הֵיא נִצְחָא לְעִלָּא** ומפרש, זו המלכות ומלך המשיח, נצודים את כוחות הס"א למעלה. **יִשְׂרָאֵל, דְּאֲנֹן שְׂרָקָה** ועם ישראל שהם בבחי' ענפים של השכינה הנקראת גפן עליון, **יִשְׂרָאֵל וּנִצְחָא חֵילִין אֲתַרְגִּין לְתַתָּא** ישמידו ויכרידו וינצחו כוחות החיילים האחרים למטה המשתלשלים מן הקליפה הנקראת אוחן, **וְעַל כִּלְהוּ יִתְגַּבֵּר מְלָכָא מְשִׁיחָא** ועל כולם ישלט מלך המשיח. **הָדָא הוּא דְּכְתִיב זֶהוּ מֶשֶׁכׁ, עֲנִי וְרוֹכֵב עַל חֲמוֹר וְעַל עֵיר. עֵיר וְחֲמוֹר** (זכריה ט) כן אבותיו ושואל מה פירוש שרוכב על שנים, ואומר כי **תְּרִין בְּתַרְוִיחָהוּ אֲנֹן** הם שני כוחות של סטרא אחרא, שני כתרם הם, **דְּשִׁלְטִי בְּהוּ עַמְמִיָּא** שעל ידם שולטים העמים **עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת, וְאֲנֹן מְסִטֶּר שְׂמָאלָא סִטְרָא דְּחֹל** והם מצד השמאל שהוא צד החול, להכביל מהכתר דקדושה.

מדוע מלך המשיח נקרא עני

ומה דאמר עני קשה, וכי מלכא משיחא עני אקרי וכי מלך המשיח נקרא עני, א"כ מה הטעם שהכתוב מכנה אותו כך, הרי המשיח יחלק מתנות שנתנו לו הקב"ה והאבות הקדושים וכו'. **אֵלָא הָכִי אֲמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן** אלא כך אמר רשב"י הטעם שנקרא עני, **בְּגִין דְּלִית לֵיהּ מְדִילִיָּה** היות שהוא בחי' המלכות-השכינה שאין לו משלו כלום, אלא מה שמקבל מהמלכות וקרינן לֵיהּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ ואנחנו קוראים אותו מלך המשיח, שמשווח בשמן החכמה שנמשך מן המלכות. **דָּא הוּא סִיחָרָא קְדִישָׁא לְעִלָּא** כי זהו סוד הלכנה המלכות הקדושה למעלה באצילות, **דְּלִית לָהּ נְהוּרָא אֵלָא מְשִׁמָּשָׁא** שאין לה אור מעצמה אלא מה שמקבלת מן השמש שהוא בחי' ז"א. כמו כן מלך המשיח אין לו מעצמו כלום, אלא מה שמקבל מהמלכות.

מְלָכָא מְשִׁיחָא דָּא מלך המשיח הזה שיתגלה בקרבנו, **יִשְׁלֹט בְּשִׁלְטָנְיָה** ישלט וימשול בממשלו, **יִתְיַחַד בְּרוּכְתִּיהָ וִיתִיחַד** ויתקשר במקומו

העוסק בתורה אהוב לנעלה ונחמד למטה ומוריש לנשמתו ירושת עולם הבא

פֶּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאֲמַר, (משלי ח) לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ וְאוֹצְרוֹתֵיהֶם אֲמִלָּא. זְכַאֲרִין אֲנֹן בְּנֵי עֲלָמָא, אֲנֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא אשרי אותם בני העולם אותם שמשתדלים ועוסקים בתורה, **דְּכָל מָאן דְּאִשְׁתַּדְּל בְּאוֹרֵייתָא, אֲתַרְחִים לְעִילָא וְאֲתַרְחִים לְתַתָּא** שכל מי שעוסק בתורה אהוב למעלה ואהוב למטה, **וְאֲחִסִּין בְּכָל יוֹמָא יִרְתָּא דְּעִלָּמָא דָּאֵתִי** ומוריש לנשמתו בכל יום ירושת עולם הבא שהוא עולם הבינה. **הָדָא הוּא דְּכְתִיב זֶהוּ כְּתוּב, לְהַנְחִיל אוֹהֲבֵי יֵשׁ. מֵאִי יֵשׁ. דָּא עֲלָמָא דָּאֵתִי דְּלֵא פֶסֶק מִימֵי לְעִלְמִין** מה באה לדמו המלה יֵשׁ, זה עולם הבא עולם הבינה הנקרא י"ש, שלא פוסקים מי השפע שלה לעולמים, **וְנִטְל אֲגַד טַב עֲלָא, דְּלֵא זְכִי בִיה בְּרַשׁ אֲחָרָא, וּמֵאִי אִיהוּ י"ש** ומקבל שכר טוב עליון, מה שלא זוכה בו אדם אחר, ומה הוא, י"ש - עולם הבינה. **וּבְגִינִי כְךָ, רְמִיז לָן שְׂמָא דִּישְׁשֹׁכֶר דְּאִשְׁתַּדְּל בְּאוֹרֵייתָא, יֵשׁ שְׁכָר** ובשכר כך דומז לנו שמו של יששכר שעוסק בתורה, יששכר נוטריקון יש שכר. **דָּא הוּא אֲגָרָא דְּאֲנֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִי בְּאוֹרֵייתָא, י"ש** וזהו שכר של אותם המשתדלים בתורה, י"ש, שפע מעולם הבינה, ופי' מו"ר הגאון המקובל כמוהו"ר יצחק כדורי זצוק"ל שידוע שהצדיקים מקבלים ש"י עולמות ומה יעשו בכל כך הרבה עולמות, ותרין הרב, כי ידוע הוא שעי" המצות שאדם עושה ולימוד התורה שלמד, הוא בורא מלאכים ואלו המלאכים הם יהיו באותם ש"י עולמות גדולים.

מלך המשיח עתיד לשלוט על כל צבאות אומות העולם בעליונים ובתחתונים

אֲסִרִּי לְגִפְן עֵירָה, דָּא מְלָכָא מְשִׁיחָא גפן זו דומזת על מלך המשיח, **דְּזִמִּין לְשִׁלְטָאָה עַל כָּל חֵילִי עַמְמִיָּא** שעתיד לשלוט על כל חיילות וצבאות העמים, **חֵילִין דִּי מְמַנָּן עַל עַמִּין עוֹבְדֵי כּוֹכְבִּים וּמִזְלֹת** וגם על החיילות והצבאות שהם שרי מעלה הממונים על העמים שעובדים עבודה זרה, **וְאֲנֹן תּוֹקְפָא דְּלָהוֹן לְאַתְתַּקֵּפָא** שהם הכח והתוקף של אותם העמים להתחזק על ידם, **וְזִמִּין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְאַתְגַּבְרָא עֲלֵיהוּ** ועתיד מלך המשיח להתגבר ולמשול עליהם בעליונים ובתחתונים.

בְּגִין דְּהָא גִפְן לפי שזאת הגפן שהיא מלך המשיח והשכינה הקדושה, **שְׁלִיט עַל כָּל אֲלִין בְּתַרְוִיחָהוּ תַתָּאִין** שולטת על כל אלו הכתרים התחתונים והספירות של הסטרא אחרא שהם כולם למטה, **דְּשִׁלְטִי בְּהוּ עַמְמִיָּא**

מעשיות והנהגות מכלי ראשון שנשמעו מפי קודשו
של מרן הגאון המקובל
חכם **בנידו שמואל** שליט"א
על רבותיו חכמי ישראל **שרפי הקודש**
ומה ששמעו מפי קודשם על רבותיהם זיע"א

שרפי קודש

המשך רבי יעקב אבוחצירא זצוק"ל
לרגל הילולתו ביום שישי

הצדיק פרע את חובו

סיפר הרב אברהם מזגרי שליט"א, שבהיותו ברמלה כחשון תשע"א, סיפר לו יהודי אחד שהיה לו ידיד בשם אברהם מלכא, שגם היה גר בעיר רמלה. אותו רב מלכא נסע פעם באוטובוס למצרים, להילולת הצדיק רבי יעקב אבוחצירא זצ"ל זיע"א, ביום כ' טבת. בהגיעו לגבול, הורידה אותו משטרת ישראל מהאוטובוס, בטענה שיש עליו צו עיכוב יציאה מהארץ, בגלל איזה חוב שיש לו לרשויות.

ייד אברהם מלכא מהאוטובוס במפח

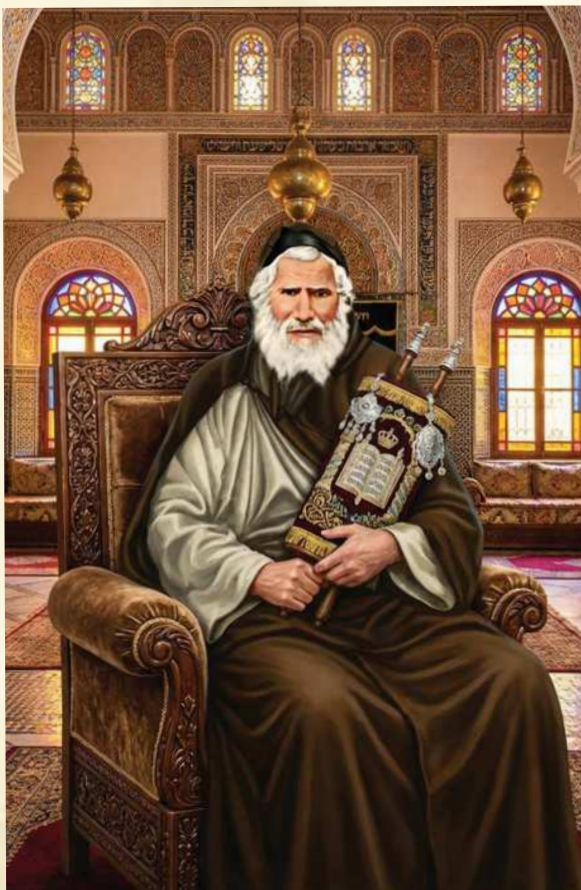
נפש ובכבי גדול, ועלה על אוטובוס שייקחוהו לחל אביב. והנה, ברגע שירד אל התחנה כשעיניו עוד אדומות מבכי, ניגש אליו יהודי חרדי הדור כלבושו, ושאלו לסיבת בכיו. סיפר לו אברהם מלכא כיצד חפץ בכל מאורדו לפקוד את ציון האביר יעקב ע"ה, אך משמים רצו אחרת, ובגלל חוב כלשהו קעת הוא שב משם בצער רב.

העשיר לא היסס ושלף מכיסו חכילת שטרות, ואמר לו "הנה, לך תשלם החוב, והוא לך גם כסף לקנות כרטיס טיסה למצרים. בנוסף, אעצור בשבילך מונית ואשלם לו שייקה אותך עכשיו לעורך דין ברמלה - על חשבוני כמוכן - שייטפל בכעית צו היציאה, וישבו וייקה אותך לשדה התעופה". לא ייאמן, אך הוא פשוט הגיע למצרים עוד לפני האוטובוס!

הכל בזכות הצדיק זיע"א.

בברכתו נפסק הרעב

מספרים, כי באותם ימים שהגיע לדמנהור אור שבעת הימים מרן רבי יעקב זצ"ל, היתה שם תקופה ארוכה של רעב גדול, שהביא למותם של אנשים רבים. כמה מראשי המקום שמעו על בואו ועל כוחו הגדול, והם באו ונפלו לפני רגליו בדמעות שליש שיעתיר בעדם. נעתר רבינו יעקב לבקשתם, והתפלל עליהם שיסיר ה' מעליהם את מגפת הרעב שבאה עליהם ושיזכו לפרנסה טובה.

רבי יעקב אבוחצירא

ואכן, כך היה. מיד לאחר ברכתו הרגישו כל הגוים שיפור בבריאותם וברכה כיכולם וכמשלח ידם. לימים, כששמעו על פטירתו, קיבלו הם על עצמם לשמור על קברו, וזכות זו עוברת אצלם במסורת מאב לכן עד היום הזה! רבי יעקב זצ"ל מכונה בפיהם 'השייח אבוחצירא'.

עד היום הזה, כל גוי דמנהור, מנער ועד זקן טף ונשים יודעים מגדולתו, וכי עליהם לשמור היטב על קברו ואף להזהר שלא לנהוג בקלות ראש בכל אזור קבורתו.

שער הספר גנוי המלך - מהדורא ראשונה

"רחמנא אדכר לן קימיה דיעקב שלמא"

כתב הגאון רבי יוסף קנ נאים זצ"ל - מח"ס "מלכי רבנן" ועוד כחמישים ספרים - שמור אכיו, עוד בחיי רבי יעקב, היה צועק לה' ומבקש להיענות בזכותו של רבי יעקב, כשהוא אומר "אלקא דרבי יעקב ענני". ולאחר מכן תמיד היה נענה לאלות.

קן מסופר על אחד ממאורחיו של רבינו יעקב באלג'יר, שפעם אחת, כאשר צעד ברחוב, חטף ממנו ערבי אחד את מזוודתו, וכל כספו שהיה שם אבד ממנו. הזכיר אותו מארח בשפתיו את שמו של רבינו יעקב מספר פעמים, והנה לפתע ניגש אליו השודד והחזיר לו את המזוודה עם כל אשר בה, באומרו, "אינני יודע מה קרה, אך כשלקחתי ממך את התיק ורציתי ללכת לביתי, איזה כוח נסתר דחף אותי חזרה אליך. וכמה שרציתי ללכת בדרך אחרת לא יכולתי. נדחפתי עד שהגעתי אליך. קח את התיק, ותציל אותי".

נטל אותו איש את מזוודתו, והחל להודות לה' על

קמיע בשער הבית למיגור החולירע

בתוך מסכת המופתים שחולל רבינו, היו גם ישועות מפליגות למען הכלל - בהצלת חיים

וברפואות שונות. אחד הידועים שבהם היה הישועה העצומה שהביא רבינו על העיר פאס אשר כמעט והושמדה כליל על ידי מחלת החולירע.

מגפת החולירע השתוללה באותם ימים באזורים נרחבים בצפון-אפריקה, ופשטה כאוסף קטלני על תושבי העיר פאס.

במקרה הזדמן רבינו לעיר זו, ונחרד לגלות את עוצמתה של המחלה ואת התסמינים

המיסירים המביאה על הגופים בה, עד מותם. היה זה, כאשר לאכסנייתו

של רבינו פרצה אם כאוכה,

כשכורעותיה בנה יחידה

שלקה במחלה הנוראה, והיה

שרוי בסכנת חיים ממשית.

רבינו ראה בכך סימן משמים, שאם ייחלץ לעזרתם של תושבי העיר ויבקיע

רקיעים בתפלותיו, כולי האי

ואולי תבוטל הגזירה מעליהם.

תיכף ומיד החל רבינו לשפוך

שיח בתחינה ובדמעות,

כאשר נחיל דמעותיו יורדים

מעניו הישר על ראשו של

הבן החולה. סוף דבר, הבטיח

רבינו לאם הדואגת כי בנה יכריא מחוליו.

לא חלף זמן רב, והבן החולה התעורר

מעלפנו, וניכרו בו סימני

החלמה ברורים.

בני העיר שמעו את דבר הנס,

ומיד התארגנה משלחת של

רבני העיר וראשיה שהגיעה

לאכסנייתו של רבינו, לבקשו

שיפעל להציל את תושבי

העיר מהמגיפה הנוראה. רבינו נעתר

להפצרותיהם הרבות, והחל לכתוב

קמיעות כפי מספר בתי העיר. והורה

לתלותם בשער הבית, כדי שישמרו

את יושביה. הזדרזו בני העיר לעשות

כמצות רבינו, והמגיפה נעצרה.

ביטל את הגזירה בכוח מצות הצדקה שעשה.

אך יצא הדבר מפי הרב, ואחת הנשים עלתה על החומה וזרקה אבן של ריחיים לעבר הפורעים, ובדיוק היה זה ראש הכנופייה. שאר הפורעים

חתימת יד קדשו

חסדיו המרובים שעשה עמו, בזכותו של רבינו יעקב אבוחצירא ז"ע"א. (מתוך ספר "אבותינו ספרו לנו", עמ' 99. יו"ל בשנת תש"ל).

הכסף שלא נגמר

מסופר על סידנא רבי יעקב אבוחצירא, ששנה אחת היתה בתאפילת בצורת שגרמה ליוקר השערים. קרא רבי יעקב לרבי דוד אוראל זצ"ל, שהיה אחד מעשירי ונכבדי העיר, והציע לפניו, שאם ברצונו להיות עמו במחיצתו בק ערך, שיביא אליו את כל כספו לחלק לעניים. רבי דוד - שהיה ידוע שכל אשר יאמר רבי יעקב הוא עושה - הסכים. הוא הלך והביא לפניו את כל כספו - כד מלא מטבעות ושטרות. רבי יעקב לא בדק את תכולת הכד ולא ביקש לספור את הכסף. אלא, בכל פעם שהיה דרוש לו כסף לתת ליהודי העיר, היה מושיט ידו לאותו כד ונטל משם כרצונו, וכך הציל מאות אנשים. בסוף השנה, קרא רבי יעקב לרבי דוד והביע את תודתו בשם כל עניי העיר, ואמר לו, "מכיוון ששכח הרעב, הא לך את כד הכסף בחזרה". העיף רבי דוד מכס לתוך הכד משתהה, וראה שלא נחסר מתכולתו כהוא זה.

מכות מצות הצדקה הגדולה, זכה רבי דוד גם לסייע בביטול גזרת כליה איומה שאיימה על היישוב. שכן, באותו יום שנתן את הכד היה זה יום עש"ק, וכשהגיע זמן המנחה הבחין רבי יעקב שרבים עדיין לא באו לבית הכנסת. שאל רבי יעקב על כך את בנו רבי אהרן, שענה ואמר לו, שיש עשרות פורעים שרוצים להיכנס לשכונה ולפרוע פרעות ביהודים ובגויים כאחד והיאך יבואו לתפילה?! באותה שעה, היו כל אנשי העיר עומדים לשמור סביב חומות השכונה. שחק רבי יעקב ואמר, "אכן, היתה כזו גזרה, אך דודו - כך היה מכנה את רבי דוד -

ראו כן תמחו, וברחו ונסו על נפשם. וכך יכול היה הציבור לבוא להתפלל, ולקיים שבת כהלכתה. הרי לנו כמה גדול כוח הצדקה, שאוכלים פירותיו אף בעולם הזה בראיית ישועות גדולות ועצומות, ועדין שכרו שמור לו לעולם הבא. וכן לומדים, עד כמה צריך למסור נפשו וממונו כדי לשמוע לדברי חכמים.

(כן כתב הגאון רבי יוסף אבוחצירא זצ"ל מיכנה, בהקדמות לספר "מעגלי צדק").

היכל מרן הבית יוסף

ההלכה היומית שע"י מוסדות המיושר

המשך דיני רפואה בשבת

ולדעת המשנ"ב (לעיל) יהיה אסור.

האם מותר להתעמל בשבת?

מבואר בשו"ע (סע' מב) שאסור לעשות התעמלות בשבת כדי להזיע, כיון שהוא עושה כן לשם רפואה. ומבואר במשנ"ב (ס"ק קל) שהאיסור הוא משום שחיקת סממנים, כיון שאפשר להזיע גם ע"י סם, ויש חשש שאם נחיר לו להתעמל הוא יבוא לשחוק את אותם הסממנים של ההזעה.

להתעמל ע"י מכשירי כושר וקפיצים, דעת האורל"צ (ח"ב עמ' רנח) שאם ההתעמלות היא לא ע"מ להזיע מותר להתעמל אפילו ע"י כלים המיוחדים לכך, אמנם דעת החזו"ע (ח"ג עמ' שפז) וכ"כ בילקו"י (ח"ב עמ' תג) שאסור משום עובדין דחול ומשום רפואה, וכן דעת החו"ש (ח"ד עמ' קנא) שאסור משום עובדין דחול.

מי שצריך לעשות בשבת תרגילי נשימה וצריך לעשותם ברציפות מידי יום, מותר לעשותם בשבת, כיון שיש לדרונו כחולה שאין בו סכנה, ואין לגזור משום התעמלות כיון שאין מתכוון להזיע (חזו"ע ח"ג עמ' שפז).

האם מותר בשבת לעשות מסאז' להפיג את הכאב בגופו?

במשנ"ב (ס"ק קל) מחמיר ע"פ דברי המג"א כיון שזה מחזק את הגוף, אמנם לדעת החזו"ע (ח"ג עמ' שפז) והאורל"צ (ח"ב עמ' רנז) מותר לעשות מסאז' בנחת ובלבד שלא יתכוון להזיע.

ולעשות מסאז' ע"י משחה אסור כיון שזה ממש רפואה ויש גם בעיה של ממרח, אבל ע"י שמן מותר, כיון שגם בריאים עושים כן ולא מגיעים להזעה (חזו"ע ח"ג עמ' שפז-שפח וכ"כ בחו"ש ח"ד עמ' קנא שמותר ע"י שמן בפריון).

לעשות פיזיותרפיה, כתב בשולחן שלמה (ערכי רפואה ח"ב עמ' ריט) שלחולה ששריריו חלשים מותר לעשות פיזיותרפיה בשבת, וכ"כ באורל"צ (ח"ב עמ' רנח) שמותר אם לא מתכוון להזיע, אמנם לפי המשנ"ב (הנ"ל) יהיה אסור כיון שזה מחזק את גוף האדם, וכ"כ בילקו"י (ח"ד עמ' קעא) שאין לעשות פיזיותרפיה בשבת, ובחו"ש (ח"ד עמ' רכא) כתב שאם יש צער מותר ואם אין צער אסור.

האם מותר לחולה לעשות רפואה שלא ניכר שהיא לשם רפואה?

כתב בשו"ע (סע' לז) כל אוכלים ומשקים שהם מאכל בריאים, מותר לאוכלן ולשתותן, ואע"פ שהם מזיקים למקצת בריאים, ומוכח שהם לרפואה, אע"פ כן מותר כיון שבריא אוכלים אותם.

וכגון לאכול **מלפפון חמוץ כדי להפיג צרבת**, כתב בילקו"י (ח"ד עמ' קסד) שמותר ואין בזה משום איסור רפואה בשבת, כיון שגם דרך בריאים לאכול.

וכן מותר **להניח בקבוק עם מים חמים על גופו להפיג כאבים**, כיון שגם דרך בריאים לעשות כן (חזו"ע ח"ג עמ' שפח).

ולעניין **להניח טלק בנעליים להפיג זעה**, אם זה טלק רפואי נגד פטריות וכדו', יש בכך בעיה (משום רפואה), אבל אם זה טלק רגיל רק כדי להפיג את הזעה מותר (חזו"ע ח"ג עמ' שפט).

האם מותר ליקחת ויטמינים או כדור שינה בשבת?

דעת האג"מ (ח"ג סי' נד) שמותר, כיון שרוב הויטמינים אינם מבריאם אלא מחזקים את הגוף, וכן התירו בחזו"ע (ח"ג עמ' שסג) באורל"צ (ח"ב עמ' רנז) ובמנוחת אהבה (ח"א עמ' תקטז), ובילקו"י (ח"ד עמ' קמג) כתב שעדיף להתחיל בלקיחתם מע"ש, ומי שיכול להימנע מהם לגמרי תע"ב, ומאידך בשש"כ (פל"ד סי' ב) כתב שאין לבריא לקחת ויטמינים, והוכיח דבריו מדברי המשנ"ב (ס"ק קכ) שכתב שלעשות רפואה כדי לחזק גופו אסור אפילו לבריא גמור, וכן החמיר המנחת שלמה (ח"ב עמ' קמה) שאין לקחת ויטמינים אלא בלעדיו יחלש מאוד ויהיה בגדר נפל למשכב, ובחו"ש (ח"ד עמ' קנא) כתב שויטמינים שהם לחיזוק הגוף אסור לקחתם בשבת אבל אם הם תחליף למזון, אם דרך בריאים לאוכלם מותר, ואם לא אסור לקחתם אלא"כ הוא חולה שאין בו סכנה או בריא לגמרי.

וכתב בשולחן שלמה (ערכי רפואה עמ' ריג הע' ב) שאם הוא לוקח ויטמינים שגורמים לתחושת שבע מותר.

וכן לקחת כדורי שינה לדעת השולחן שלמה (אות נז) וכן דעת הישיב משה בשם הגריש"א (עמ' מט) וכן בשש"כ (פל"ג סע' טז) להתיר,

מעשה בירחורי

שאלות אקטואליות מבית הדין
בענייני חושן משפט
בעריכת הר"ג רבי יעקב כהן
שליט"א
מאברכי מוסדותינו

שאלה: רועי מתגורר ביחידת דיור בקומת כניסה ואחרי חלון היחידה נמצאים הבלוני גז של הבנין, כשעת לילה מאוחרת הדיח רועי ריח חריף של גז, רועי הכין מיד שישנה דליפת גז מבלון של אחד השכנים וניסה להשיג טכנאי גז שיעצור את הדליפה, מאחר שכשעת לילה מאוחרת זו לא מצא רועי טכנאי, התקשר לכיבוי אש שכאן מיד לעצור את הדליפה, כשהגיעו שאלו את רועי על שם מי לרשום את התשלום על סך חמש מאות שקלים, רועי מסר לכבאי את שם השכן שהדליפה היתה מהבלון שלו, ועל שמו נרשם חיוב התשלום, למחרת בבוקר כשראה השכן את החיוב בא בטרוניא על רועי למה חומנת כיבוי אש שיקחו כל כך יקר והטלת את התשלום עלי, רועי לעומתו טוען כי מה היה לו לעשות מאחר בלילה ואינו יכול לקחת סיכון על רעייתו והילדים.

תשובה: אין הטענת השכן לחייב את רועי בתשלום התיקון.

הנימוק: מבלי להיכנס לנידון אם היה יכול רועי להמתין עוד עד שימצא טכנאי גז שיעשה את העבודה כזול, נראה שלכל היותר יש לדון את רועי כ"מוסר" על כך שמסר את שמו של השכן לחיוב אצל הכיבוי אש, ו"מוסר" חיובו מדין "גרמי" [דברור שיעשה היזק על ידו, אך לא בידים אלא גרם לכך שיבא ההיזק] ודעת הרבה ראשונים שמוסר אינו חייב אלא אם התכוין להזיק אבל כשהתכוין להציל את שלו אינו חייב, והביאם הרמ"א (בסימן שפח ס"ה, וכן השו"ע בעצמו בסימן ס"ז סעיף כג ובאה"ע סימן קה) ואע"פ שהביאו גם שיש חולקים וסוברים שגם ככה"ג שרק רצה להציל את שלו נחשב למוסר וחייב לשלם לו כל היזק, מ"מ נראה שיכול לטעון קים לי ולפטור עצמו, כי אכן כן רועי לא הזמין את הכיבוי אש כדי להזיק את השכן אלא כדי להציל את עצמו.

לזכרון עולם בהיכל ה'

רות
בת שרה

מרדכי
בן חביבה

גבריאל
בן מסעודה

ר' שלום אחרון
בן רחל

איגרת ל בני הנעורים

חסד של אמת

"ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים" (בראשית מז, כט). פירש"י - חסד שעושים עם המתים הוא חסד של אמת, משום שאינו מצפה לתשלום גמול. וכתוב בשפתי חכמים, שלא דוקא חסד שעושים עם המתים, אלא כל היכא דאינו מצפה לתשלום גמול, אף על גב שהוא חי - שייך ביה חסד ואמת.

בסוטה (יד), "דרש ר' שמלאי, תורה תחילתה גמילות חסדים וסופה גמילות חסדים, תחילתה גמילות חסדים דכתיב 'ויעש ה' אלוקים לאדם ולאשתו כותנות עור וילבישם'. וסופה גמילות חסדים דכתיב 'ויקבר אותו בגיא'". מדרש מעשה תחילתה של תורה וסופה חסד, יש לומר שזוהי מהותה, לכן אדם שחסד בחסד - חסד בתורתו, וחיסרון שכזה ודאי שיש למלאו ולתקנו מצד החיוב. ולכן אמר ר' עקיבא, "ואהבת לרעך כמוך הוא כלל גדול בתורה" (רש"י ויקרא יט, יח). והלא אמר "זו היא כל התורה כולה" (שבת לא).

מידת החסד אינו מעלה של לפניו משורת הדין, החסד הוא מצד החובה, וחיסרון בו הוא חיסרון בתורה כולה, ובאדם כולו. וכן מבואר בבבא (לב): "אמר ר' נתן בר אבא אמר רב, עשירי בבל - יורדי גיהנום הם, כי הא דשבתאי בר מרינו אקלע לבבל ביקש מהם עסקא (סחורה) להשתכר למחצית השכר, לא נתנו לו, שאל מהם מזונות, מיון נמי לא זיננהו (לא הזינו אותם), אמר, אלו מערב-רב באו, דכתיב ונתן לך רחמים ורחמך - כל המרחם על הבריות בידוע שהוא מזרעו של אברהם אבינו, וכל מי שאינו מרחם על הבריות בידוע שאינו מזרעו של אברהם אבינו."

להיות נצרך לחסדי ה'

"שמעון ולוי אחים... אחלקם ביעקב אפיצם בישראל" (בראשית מט, ז). יעקב בברכתו לבניו אומר לשמעון ולוי (בראשית מט, ז-ז), "שמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם, בסודם אל תבא נפשי בקהלם לא תחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצונם עיקרו שור, ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב אפיצם בישראל."

הנצרך לבריות נעשה סבלן ונכנע

ופירש רש"י, אין לך עניים ומלמדי תינוקות אלא משבטו של שמעון, ושבטו של לוי עשאו מחזור על הגרונות כדי לקבל תרומות ומעשרות. הביאור בזה - כי העני, מלמדי תינוקות, המחזור על הגרונות נצרכים הם לבריות, והנצרך לבריות נעשה סבלן יותר ונכנע, שאם יהיה כעסן שום אדם לא ישיג בו ואין מי שירחם עליו, לכן כשראה יעקב ששמעון ולוי כעסנים אמר טוב שיהיו עניים, מלמדי תינוקות ומחזרים על הפתחים שכל אלו נצרכים לבריות, ועל ידי זה יהיה נכנע ליכם וכעסם, ויהיו סבלנים (עיין שער בת רבים).

אדם שיש לו נחלה ויושב במקומו תחת גפנו ותאנחו ועובד את הקרקע, לכאורה אינו תלוי לחסדי הבריות כי הוא זורע וחורש, והאדמה נותנת מעצמה את יכולה, אבל אם הוא נודד ממקומו, וכל פרנסתו תלויה באחרים ממילא נזקק לחסדיהם ומוכרח לתקן את מידותיו כדי שירחמו עליו ויתנו לו פרנסתו. הדבר הנלמד: כשהאדם נצרך נעשה כנוע יותר וסבלן מפני שצריך הוא לבריות, כלומר שחייב לתקן ולעבוד יותר על מידותיו כדי לזכות לסייע ולרחמים.

להם שפע רב בכל מכל כל: "כי כולה משקה", שפע של זהב ומגדים וכל טוב - לא היו צריכים דבר. כשלא מרגישים נצרכים, יכולים להגיע למידות הגרונות והמושחתות ביותר של אנשי סדום ועמורה!

לפנות לאבא כל יום

כשחסר, צועקים ומתקריבים לה'. כשלא חסר - כלום מתרחקים, כמו שכתוב "משלם לשונאיו על פניו להאבידו". ובגמרא יומא (עו.), שאלו תלמידיו את רבי שמעון בן יוחאי, מפני מה לא ירד להם

לישראל מן פעם אחת בשנה. אמר להם, אמשול למה הדבר דומה, למלך בשר ודם שיש לו בן. פסק לו מזונותיו פעם אחת בשנה, ולא היה מקביל את אביו אלא פעם אחת בשנה. עמד ופסק מזונותיו בכל יום, והיה מקביל את אביו כל יום. אף ישראל, מי שיש לו ארבעה וחמישה בנים - היה דואג שמה לא ירד מן למחר, ונמצאו כולם מתים ברעב. נמצא כולם מכוונים את ליבם לאביהם שבשמים. כשמרגישים חסר, מתקריבים לה', מתקנים המידות, ונעשים טובים יותר!

גדולתו של יוסף

גדולתו של יוסף: שהיה מלך, וביכולתו לנקום מאחיו על מעשיהם שעשו לו, ובכל זאת היה מפייסם בדברים: "לא אתם מכרתם אותי למצרים, ה' עשה ועושה הכל, הכל בהשגחה פרטית, אין אני עושה, ואין ביכולתי לעשות לכם כל רע ללא רצון ה'". יוסף, אפילו שהוא מלך, מרגיש שאין ביכולתו לעשות כלום - הכל ה', הוא העושה, וממילא

גם הוא נזקק תמיד לחסדיו יתברך. ועל ידי הכרה זו אכן זוכה להמשך קרבת ה' כל ימי חייו. ודוד המלך ע"ה זכה למדת שפלות עצומה כל ימי חייו, גם כאשר הכל כבודו במלכותו.

קרבן העני

במדרש רבה (ויקרא ג'), כתוב שאגרופים המלך ביקש להקריב ביום אחר אלף עולות. שלח ואמר לכהן גדול, אל יקריב אחד היום חוץ ממני. בא עני אחד ובידו שתי תורים, אמר לכהן להקריב את אלו. אמר לו: המלך ציווני: אל יקריב אדם חוץ ממני היום, אמר לו: אדוני כהן גדול, ארבעה תורים אני צד בכל יום ואני מקריב שנים ומתפרנס משניים, אם אי אתה מקריב אתה חותך את פרנסתי, נטלן והקריבן.

נראה לו לאגרופים בחלום, והודיעו לו כי הקרבן של העני הקדים את קרבנותיו. שלח אגרופים ואמר לכהן גדול, לא כן ציונית, אל יקריב אדם חוץ ממני? ! שח לו כל המאורע. אמר לו, יפה עשית מה שעשית (יפה שעשית מה שעשית). ועדיין תמוה, מדוע קורבן של העני הקדימו, הרי זה כסה"כ תורים, והמלך הקריב זבחים - בהמות, שהם הרבה יותר חשובים? אלא, שזוהו שאמר העני: 'אם אי אתה מקריב לי אתה חותך את פרנסתי'. הרגיש העני נצרך וזקוק לה', וחייב הוא להקריב כי בלי זה אין לו פרנסה, חיו תלויים בזה, ממילא - כל מעשיו עם הרגשה זו שצריך הוא לרחמי ה' עד מאוד. להקריב אפילו תורים עם כוונה שכזאת, זה למעלה למעלה מכל קורבן אחר!

אשרי אדם בוטח בך

זהו ההרגשה שצריכה ללוות את האדם, שהקב"ה עושה הכל והכל ברצונו, וחייב להרגיש נצרך לרצונו של הקב"ה, והכרח לו לרצונו יתברך בעשיית מצוות, בקריאת תהילים בכל ליבו, עם תפילה מעומק הלב בבחינה של "תפילה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כשהאדם מרגיש שהכל בידי ה', יכול להיות עבד אמיתי כי על עבודתו עם פנימיות אדירה, שבכוחה להשפיע ולתקן את כל מעשיו.

מפני מה נברא האדם חסד

ואם נתבונן במהותו של ה"אדם" נראה כי הוא מושג של דבר נצרך, האדם נצרך למזון, נצרך לשינה, לבריאות, נצרך למשפחה, לחיי חברה, לתנאי חיים, וכשחסר דבר אפילו הקטן בהם, משתבשת הרגשתו ומרגיש לא רגוע, סובל וכבר אינו מתפקד כראוי. ונראה לומר שהאדם נברא נזקק חסד ונצרך כל כך, מדוע? כדי שיצטרך להיות סבלן ולתקן את מידותיו תמיד, כדי שיוזכר לרחמי שמים מרובים שניתנו לו כדי מחסורו, צריך לדעת שמי שיש לו יתר ביטחון עצמי שכבר נכנס למידת הגאווה וכו', ויש מי שיש לו חוסר בטחון עצמי המחלה היותר גרועה זה עודף בטחון עצמי, לפי שבחוסר בטחון עצמי אפשר לאט לאט לעלות ולהתקדם, ואילו בעודף בטחון עצמי ותחושת עליונות, קשה מאד לאדם לצאת מן ולהשתנות. ויש להאריך בזה. כי אדם יוצא מתוך נקודת הנחה עליונה ולעולם לא יתן לבו לחסרונותיו אלא רק למעלותיו, ומכסה בזה על חסרונותיו, ואם כן נשאר, בתחושת עליונות ולא נותן אל ליבו את דקות ההתבוננות, פעמים שיכול לאבד על ידי זה את כל היתרונות.

החיסרון מקרב אותנו אל ה'

אדם הראשון נענש "בזעת אפיך תאכל לחם", למה דוקא עונש זה? אלא, אדם הראשון נור הבריא, יציר כפיו של הקב"ה, מלאכים צולים לו בשר, רוצים לומר לפניו קדוש קדוש, מושלם, הכל סרים למרותו, ורודה בכלום (ילקוט שמעוני בראשית). ויש לשאול, אדם מורס כאדם הראשון, שאורו מזהיר מסוף העולם ועד סופו, איך חוטא? ואומר ר' אייל הררי, שחטא מפני שהכל היה מותר לו, אינו מרגיש חסר לשום דבר כדי שיחייב אותו להיות נאמן ולתקן מעשיו, הרגיש מושלם. לכן יש לומר, נענש דוקא בעונש זה של "בזעת אפיך תאכל לחם" - תרגיש נצרך וחסר, תצטרך לעמל רב כדי להוציא פרוסת לחם למחייתך, ממילא תהיה נכנע כי תזדקק תמיד לרחמי יתברך כדי שיוציא לך חיים מהאדמה ולא קוץ ודרדר. זה גם העניין בקללות, שהם בעצם ברכות.

שאם לא תבוא על האדם קללה באשר אינו עובד את ה', סימן שאינו מסטרא דקדושה, ועל כן אין לו את הזכות לקבל עונש בכדי לזכות לחזור למוטב, וכמ"ש בגמ' שמי שהקב"ה אוהבו נותן לו חלומות מפחידים בכדי שיתחזק בתורה ובירא"ש, וע"כ אדם שקורא את הקללות שבתורה או שקורא בשמע ישראל "וחרה אף ה' בכם", צריך להבין שגם זה ברכה. שאם לא ילכו בדרך ה', הדבר הטוב ביותר זה שה' יעניש, ועל ידי זה יחזור בתשובה שלמה.

מה מפסידים כאשר יש הכל

אנשי סדום היו רעים וחטאים מאוד. אומר המדרש, שהיה

ואלה יעמדו על הברכה

עידו בן רחל

גיל בן אסנת

טל בן מדי

אליהו בן סאלמה

ורד בת יסמין

איל בן יסמין

שילה בן נטלי חיה

ימיהו בן ויקטוריה

מאיר בן מדי

תהילה בת שרה

לתרומות והנצחות

03-5520004

מרדכי בן נטלי חיה

יניב בן משה

פריטים טמונים - פרשת ויחי

"וְאֵגִידָה לָכֶם אֶת אֲשֶׁר יִקְרָא אֶתְכֶם בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים"

בתמונה מסתתרים 15 פריטים האם תצליחו למצוא את כל הפריטים מפרשת ויחי החבויים בתמונה?

הפריטים שעליכם לחפש:

1. מיטה - יעקב אבינו שוכב על מיטתו לפני פטירתו.
2. כרית - רמז לחולשתו של יעקב בזקנתו.
3. מסה - סמל לדרך חייו ונדודיו של יעקב.
4. גלימה - בגד זקנים מכובד של יעקב.
5. שרביט - סמל למלכות יוסף במצרים.
6. כתר - רמז למלכות העתידה מיהודה.
7. שק חיסה - יוסף מפרנס את מצרים.
8. קלף - דברי הצוואה והברכות.
9. נר - נר נשמה.
10. גביע כסף - רמז לבית יוסף ומעמדו.
11. ארון קבורה - יעקב מבקש להיקבר בארץ כנען.
12. אבן - מאבני מערת המכפלה.
13. מפה - מסע ממצרים לכנען.
14. כד - לאחסון שתייה לדרך.
15. ארגז עץ - חפצים למסע.

האם תצליחו לגלות את כולם? בהצלחה!

מצא את ההבדלים

"ברכת הבנים - שתי תמונות דומות... אבל לא זהות!"

בתמונה שלפניכם יש פריטים שלא בדיוק כמו שהיו. האם תצליחו למצוא את 15 ההבדלים? בהצלחה!

יש לכם פתרון? הזדמנות לזכות בפרסים מפתיעים! - שלחו את התשובות הנכונות למייל Office@mrbs.co.il או לפקס 077-4701119 והיכנסו להגרלה-בהצלחה!

פרשת ויחי

דברי תורה
דרך אודו של הרשב"י
בוזרה הקדוש

ברשת ויחי - בזמן הירידה ארם יכול לתקן יותר

הסכימו לזה שאמרו (סוטה ד ב) 'כל הבא על א"א לסוף מבקש ככר לחם ואינו מוצא וכו'', אבל מאחר שנזדמן לי שנמכרתי לעם שטופי זימה לא זכה שום אחד מהן לתקן הרעב כי אם אני, ואם כן המכירה למצרים גרמה לי כי למחיה שלחני אלקים לפניכם': עכ"ל.

הכניעה לה' יתברך

פעמים, אדם מבקש עניין מסוים מה' יתברך, אבל הוא אינו מבקש אלא הוא דורש את הדבר. תופעה זו יכולה לבוא מגאווה וחוסר כניעה לה'. שהרי, כאשר האדם מדבר עם השי"ת הרי הוא אמור להרגיש כניעה גדולה על המתנות שנתן לו ה', ובושה על מחדליו בעבודת ה' וחוסר קיומו את התורה בדקדוקיה. הוא יידע שה' אינו חייב לו כלום, ואין לו פנים לתבוע מה' יותר ממה שכבר נתן לו. ובדאי שאינו מתרעם או כועס על דבר שחסר לו.

אולם, בכל זאת שייך שיבקש מה' את משאלות לבו, אלא שצריך להקדים לבקשותיו שכל מה שהוא מבקש - זה רק אם השי"ת חפץ בכך ושיהיה רק לעבודתו יתברך וכו'. וכאשר מתנהג כך באמיתות, ולא רק מן השפה ולחוץ, הרי הוא מוצא חן בעיני מלכו של עולם, ומי שמוצא חן בעיני המלך - הרי הוא אהובו של המלך ולא חסר לו דבר, בין ברוחניות ובין בגשמיות.

ועל כן אדם צריך להיות כנוע להשי"ת, ובכל מציאות שאליה ה' מוביל אותו - יקבל בהכנעה, לפי שלאחר ששרוי במציאות זו - הרי שכך הוא רצונו יתברך. ורצון ה' כעת הוא שיעבוד לפניו כראוי לפי המצב העכשווי, ויבטל כל גאווה מליבו, גאווה הגורמת לו לומר "איני מוכן לקבל מציאות זו!", כאילו הוא הקובע בעולם על המציאות שהכי נכונה בעבורו... כאשר יכניס בליבו ויבין את הדבר במחשבתו כי רק ה' יתברך הוא הקובע, ולא הוא יקבע להשי"ת איזה סוג ניסיונות ליתן לו, אז יקרא לעבד ה' אמיתי הממושפע בכל נפשו להשי"ת. וכבר אמר המגיד למרן, שכאשר התגבר על הצער שמת בנו וקיבל את הכל באהבה גדולה, כמה וכמה תיקונים תיקן בעולמות העליונים ועלה במדרגות רמות ונשגבות. ואין ירידה אלא לצורך עליה.

של בחינת יעקב בלא ו', המכוון כנגד הנפש. ודוקא בבחינה נמוכה זו של יעקב, שם יש את האור היותר גדול של בירור הניצוצות, לפי שכלל שהאדם יותר קרוב למדרגתו הנמוכה, יש עניין שיכרור האדם הניצוצות שיותר עמוקים בבטן הקליפות מבחינת "מעמקים קראתיך ה' ה' שמעה בקולי" (תהילים ק"ל). והיינו, שהופכים את היגון והאנחה של הקושי בעבודת ה' ואת הנסיונות הבאים על האדם כשהוא בימים של חושך - לששון ושמחה על ידי ההתגברות והשמחה בעבודת ה'.

וזה מה שכתוב על יעקב אבינו "וידו אווזת בעקב עשור" (בראשית כה, כו). כתוב **בזוהר הקדוש**, דהיינו, אל תקרי ידו אלא ידו ביו"ד חכמה של יעקב הוא נמשך לעקב למקום החשוך כדי להאיר. דהיינו לדורות האחרונים השרויים בקליפת עשיו וישמעאל. וכיצד אפשר להאיר את החושך? באורו של ה', אלא על ידי האמונה של האדם וביטול העצמיות אל ה' - כך מאירים את החושך. הביטול העצמי מקשר את האדם להיות אחד עם ה' יתברך מהבחינה הגבוהה ביותר. בביטול הגאווה הפנימית של האדם מתבטלים עקרי המידות הרעות אשר הם השורש של כל הטומאה והרעה שיש בעולם השפל הזה.

וצריך לדעת כפי המבואר שכלל שאדם יותר למטה, יש לו את הזכות לברר ולהוציא ניצוצות יותר גבוהים שטמונים בעמקים יותר חשוכים, וזהו העניין של "ויחי יעקב בארץ מצרים". יעקב, בקטנותו, הכניס חיות וקדושה בתוך ארץ מצרים בכדי לברר הניצוצות הקדושים השרויים שם ועל כן שנים אלו היו עיקר ימי חייו.

וזהו בעצם גם העניין של ירידת יוסף הצדיק למצרים, ומשיכתו את כל השפע לכל העולם בשנות ימות הרעב. על ידי שירד למצרים שהוא מקום החושך ועמד שם בניסיונות, זכה לבוא השפע על ידו, כמבואר בכלי יקר, **פרשת ויגש** על הפסוק "אני יוסף אחיכם" (בראשית מה ד), וזה לשונו:

"אל יחר בעיניכם אשר מכרתם אותי הנה למצרים כי למחיה שלחני אלקים, כי רואה אני שנתגלגל הדבר שבאתי בין שטופי זימה וקרה לי מקרה באשת פוטיפר שכבשתי את יצרי ועל ידי זה זכיתי להיות רועה ישראל זן ומפרנס, כמו שנאמר (בראשית מט כד) 'ותשב באיתן קשתו וגו' משם רועה אבן ישראל' וחז"ל

"ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה": (בראשית מז כח).

במדרש ובזוהר הקדוש מבואר ששבע עשרה שנים אלו היו עיקר חייו השמחים של יעקב אבינו עליו השלום בקדושה וטהרה - מה שלא היה כל ימי חייו, ולכן כתוב על שנים אלו "ויחי יעקב".

והשאלה הגדולה היא, כיצד יתכן שדווקא ב"ז שנים אלו, שבהן לא היה יעקב בארץ כנען שהיא הארץ הנבחרת והמקודשת, אלא היה בערוות הארץ - מצרים, דווקא שם זכה לנחת ושמחה וקדושה עליונה, בעוד שהימים הקשים שעברו עליו בחייו היו דווקא בארץ ישראל? והנה, התשובה מתבהרת על פי מה שידוע, שמעשה אבות סימן לבנים. כל הגלויות שהיו לאבותינו - חזרות גם אצלנו, ואבותינו, שעמדו בניסיונותיהם בגלות, הם אלו שהשאירו לנו את הכח לעמוד כנגד הניסיונות שלו. ודווקא במקומות החשוכים ביותר שהם בחינת מצרים, מצוי יותר "ניצוצות של קדושה" הגבוהים ביותר שנפלו לעומק ה"קליפות". וממילא, כאשר מעלים ניצוצות אלו מתוך המקומות האפילים ביותר, שם נמצא גילוי האור האלוהי הגדול ביותר.

הדור שלנו, שהוא דור של "עיקבתא דמשיחא", הוא הדור שיש בו את ההסתרה הגדולה ביותר. והוא מקביל לשנים של יעקב אבינו במצרים. וכמו אצל יעקב שהיה במצרים, גם בדור הזה יש בו התעוררות גדולה. ולכן נאמר "ויחי יעקב" ולא נאמר ויחי ישראל. לפי שיש בחינת יעקב עם ו' ויעקב בלי ו'. שואל **האור החיים הקדוש** בתחילת פרשת ויחי, מדוע התורה שינתה לפעמים לקרוא ליעקב בשם יעקב אף לאחר שהמלאך שינה את שמו לישראל, ופעמים הכתוב קורא אותו ישראל? ומתוך, שצריך לדעת שהבחינה של יעקב בלי ו' היא כנגד הנפש, ואילו יעקב עם ו' בחינתו כנגד הרוח, ואילו בחינת ישראל היינו כנגד נשמה. (אותיות ישראל הם אותיות 'לי ראש' דהיינו שיש לו את הבחינה של ג' ספירות ראשונות שהם כתר, חכמה, בינה, שמקומם בראש. הראש הוא כנגד הנשמה, ועיקר הגוף הוא כנגד הרוח, ורגליו כנגד הנפש).

ונמצא ששנות החיות והשמחה של יעקב, דהיינו בחינת 'ויחי', היו דווקא במקום הנמוך

המיושני

מוסדות

בנשיאות גדול המקובלים הגאון רבי בניהו שמואל'ל שליט"א

ימי השוכבי"ם האדירים

אשר שערי שמים פתוחים בהם לקבל התשובה והתפילה ומסוגלים לכפר פשע בענייני הקדושה, ולסלק מעל האדם חבילות של צרות וקשיים, ומה גם בעתות כאלו שעם ישראל בדוחק, ואויבי ישראל מנסים להרים ראש ח"ו לכן יתקיים בעז"ה

התיקון היסודי

פדיון פ"ד תעניות ותפילת עננו של האדיר"ל והרש"ש

יעבור לפני התיבה מו"ר המקובל הצדיק

חכם **בניהו שמואל'ל** שליט"א

התיקון יתקיים אי"ה ביום שלישי י"ז טבת (6.01) בשעה 13:00 בדיוק

בישיבת המייש"ר רחוב אורט ישראל 4 בת-ים

יש לקבל את התענית ביום שני בתפילת מנחה כמובא בסידורים | כיבוד קל יוגש בסיום התענית

אי"ה בכל שבוע מימי השוכבי"ם ייערך תיקון

לחטא מסויים בשיבתנו, ואשרי הזוכה לזה.

מי שאין באפשרותו להשתתף ומעוניין שיזכירו את שמו

ניתן להתקשר 03-5520004 (שלוחה 8)

יהי רצון שנזכה לתקן את כל מעשינו ולשוב בתשובה שלמה אמן